EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 152 ,1 Eylül '96

Güney Kürdistan üzerinde kirli oyunlar

İşbirlikçi çizgi Kürt halkına ihanette sınır tanımıyor

Güney Kürdistan'daki son gelişmeler günlerdir uluslararası politika gündeminin ana konusunu oluşturmaktadır. KDP ile YNK arasındaki sonu gelmez çatışmalara bizzat KDP'nin çağrısıyla Irak ordusu müdahale edince bölgede aniden yeni bir durum ortaya çıktı. Şimdi Kürdistan'ın farklı parçalarını ellerinde tutan bölgesel sömürgeci güçler ile bölgenin halihazırdaki gerçek hakimi ABD emperyalizmi, ortaya çıkan bu yeni durumu kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmeye çalışıyorlar. Kürt halkının kaderi üzerine bir kez daha kirli hesaplar yapılıyor, yeni kanlı oyunlar tezgahlanıyor. Bölge üzerinde süren ve zaten hiçbir zaman durulmamış olan nüfuz mücadeleleri ve çatışmalar şimdi yeni boyutlar kazanıyor.

Kürt halkı ise, PKK'nın tutmayı başardığı mevziler dışında, gelişmeler karşısında bugün için sahipsiz ve çaresiz bir durumdadır. Kürt halkını bu duruma düşüren KDP ile YNK'nın işbirlikçiliği ihanet boyutlarına vardıran tutum ve politikalarıdır. Onyıllardır Kürt halkının ulusal özlemleri ve özgürlük istemi üzerine politika yapan ama sefil bir takım feodal-aşiretsel çıkarların temsilcileri olmaktan öteye geçemeyen bu iki gerici odak, emperyalizmin ve komşu sömürgeci devletlerin basit piyonları olmaktan bir türlü kurtulamamaktadırlar. Bu sonu gelmez ihanetin faturasını ise her zaman olduğu gibi bu kez de Güney Kürdistan halkı ödemektedir. Gerek emperyalizmin ve gerekse bölgesel sömürgeci devletlerin Güney Kürdistan'daki oyunları Kürt halkının genel özgürlük mücadelesini hedef aldığı içindir ki, bu faturayı aynı zamanda Kürdistan'ın öteki parçalarındaki Kürtler de ödeyeceklerdir.

Güney Kürdistan'daki bu işbirlikçi ihanet çizgisinin toplumsal anlamına ve siyasal sonuçlarına girmiyoruz. Bu konuda, PKK'nın '95 Ağustos'unda Kürdistan'ın bu bölgesine yaptığı yerinde devrimci müdahaleyi ele alan eski bir değerlendirmemizden bazı bölümleri ekte yayınlamakla yetiniyoruz. Son gelişmeler bu değerlendirmelere ayrı bir anlam, kuvvet ve güncellik kazandırmıştır. PKK'nın Güney Kürdistan'a yerleşmek ve Güney Kürtlerinin karşısına alternatif bir devrimci ulusal hareket olarak çıkmak üzere yaptığı çıkışın stratejik anlamı ve önemi de son gelişmelerin ardından bugün çok daha iyi anlaşılabilir hale gelmiştir.

Güneyli işbirlikçiler bugüne kadar Kürt halkının kendi öz devrimci birikimine dayanacaklarına ve bölge halklarıyla birlik ve dayanışma politikası izleyeceklerine, her zaman, şaşmaz bir kural olarak, hep emperyalizme dayandılar ve kendi Kürtlerini zalimce bir boyunduruk altında tutan komşu sömürgeci devletlerle işbirliği içinde oldular. Son gelişmeler gösterdi ki, çok iyi bilinen ve artık kanıksanan bu politika, gelinen yerde Irak rejimine karşı federe ulusal devlet ilan ettikleri topraklara Irak ordusunun müdahalesini bizzat istemek noktasına varabiliyor. Son olayların çok kimse için şaşırtıcı yanı budur. Bu akıl almaz davranış, bugün için Kürt halkının ulusal özgürlük özlemlerine görülmemiş bir darbe oldu. Fakat bu aynı gelişme, "ulusal hareket" kisvesine bürünmüş bu savaş ağalarının ihanetlerini nerelere vardırabileceğini Kürt halkı önünde açığa çıkarmak gibi olumlu bir rol de oynamıştır. Bunun kuşkusuz olayların bundan sonraki seyri için önemli sonuçları olacaktır. PKK tarafından temsil edilen ve halihazırda Güney Kürdistan'da üçüncü bir

kuvvet olan devrimci ulusal hareket bunu değerlendirebilirse eğer, özgürlük mücadelesindeki kısa dönemli gerilemelere rağmen, orta ve uzun vadede bu aynı gelişmelerden kazançlı çıkacak olan Kürt halkı ve bölge halkları olacaktır.

Emperyalist savaş makinası emperyalist çıkarların hizmetinde

Son gelişmelerde sahneye önce Saddam yönetimi çıktı. YNK'nın sırtını İran'a dayaması karşısında PKK engelinden dolayı Türkiye'den istediği desteği alamayan KDP, çözümü katliamcı Bağdat rejimini müdahaleye çağırmakta buldu. Irak ordusu federe devletin başkenti olan ve Talabani'nin elinde bulunan Erbil kentine müdahale ederek, onu geçici olarak KDP denetimine verdi. Geçici diyoruz, zira bizzat KDP'nin çağrısı, Irak sömürgeciliğinin Güney Kürdistan üzerindeki hak iddiasına yeni bir temel ve kuvvet kazandırmış oldu.

Bu noktadan itibaren bu kez devreye ABD emperyalizmi girdi. ABD, bölgedeki dolaysız varlığına yeni bir ayak oluşturmak ve bu arada Kürt sorununun seyrini kendi kontrolüne almak için kurdurduğu kukla Kürt devleti bünyesindeki kanıksanmış iç çatışmaları gerçekte çok da dert etmiyordu kendine. Bu çatışmaların her seferinde KDP ve YNK üzerindeki denetimini daha da güçlendirdiğini görmenin verdiği bir rahatlıktı bu. Dahası, bu amaçla sözkonusu çatışmaları dipten dibe kendisinin kışkırttığı bile söylenebilir. Tek rahatsızlığı, son zamanlarda bu aynı çatışmalardan İran'ın da gitgide daha çok yararlanma olanağı bulabilmesiydi.

Emperyalizm tarihte her zaman ve her yerde özgürlük değil egemenlik peşinde olmuştur. Emperyalizmin tüm tarihinden şaşmaz bir biçimde çıkan bu sonuç, bizzat Güney Kürtlerinin kendi tarihiyle de somut olarak kanıtlanmıştır. Geçmiş'te Irak'ta Sovyetler Birliği'ne yakın duran bir rejime karşı Baba Barzani'yi kullanan ABD, günü geldiğinde (ABD jandarması Şah rejimiyle Irak antlaştığında) Kürtleri olduğu gibi yüzüstü bırakmış, Bağdat rejimi tarafından zalimce imha edilmelerine seyirci kalmıştır. ABD ya da bir başka emperyalist güce dayanarak ulusal özgürlüğün kazanılabileceğine inanmak, Kürt feodal burjuva öğelerin Kürt halkına aşılamaya çalıştığı en öldürücü düşünce olmuştur. '74'teki ağır yenilginin ardından bu gerçek bu bir parça anlaşılmış gibi göründü. Fakat etkisi uzun sürmedi, süremezdi de. Zira Kürt mülk sahibi sınıfların damgasını taşıyan akımlar emperyalizme ve bölgesel sömürgeci güçlere sırtlarını dayamaksızın ayakta duracak güç ve iradeden yoksundurlar. Emperyalist mihraklara dayalı bu kurtuluş umutlarına dönek Kürt solcuları son yıllarda (Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın çöküşünün ardından) yeni bir ideolojik kuvvet kazandırdılar. Körfez savaşının ardından Güney Kürdistan'da kukla bir Kürt devletinin kuruluşunu ise bu hayallerine somut dayanak saydılar.

Oysa dün olduğu gibi bugün de Kürtlerin özgürlüğü ve ulusal hakları emperyalistlerin zerre kadar umrunda değildir. Son gelişmeler bunu bir kez daha somut olarak göstererek buna ilişkin boş hayallere büyük bir darbe vurmuştur. Geçmişten beri Kürtlere hamilik iddiası taşıyan, Paris'te Kürt konferansları toplayacak kadar ileri giden Fransız emperyalizmi, son gelişmelerin ardından, "Irak'ın egemenlik hakları" adı altında Saddam rejimine açık ve tam destek vermiştir. Bu şaşırtıcı değildir; zira bir dizi kısıtlama ve ambargoyla Irak'ı boğan ABD emperyalizmi karşısında Irak rejimine arka çıkmak, bölgesel rekabette Fransa'ya önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu tıpkı ABD'nin bunaltıcı kuşatması karşısında bulunan İran'la Alman emperyalizminin geliştirdiği yakın ilişkiler gibidir. Emperyalizm her zaman kendi çıkarları doğrultusunda hareket eder, nüfuz ve egemenlik peşinde koşar. Onun tutum ve davranışlarını tayin eden tek ölçüt budur.

Fakat burada asıl konumuz, Körfez krizinin ardından federe Kürt devletine ön ayak olan ve güya Güney Kürtlerini korumak için Kuzey Kürdistan'da Çekiç Güç bulunduran ABD'dedir. Tescilli ABD işbirlikçisi Talabani, Saddam rejiminin Erbil'e müdahale niyetini üç gün önceden bildirdiğini söylediği ABD'nin buna rağmen hareketsiz kalmasına önce öfkeli sitemler etti. Fakat Irak müdahalesinden üç gün sonra da olsa ABD emperyalizmi Irak kentlerine füzeler yağdırdığında ise, bu kez yeniden şükranlarını ifade etti. Böylece de, bu işbirlikçi hainlerin, izledikleri politikalarla, yalnızca Kürt halkına sonu gelmez acılar

tattırmakla kalmadıkları, fakat aynı zamanda, dünyanın emperyalist efendilerinin bölgeye askeri müdahalelerine masum gerekçeler sağlamak yoluyla bölge halklarına iharet ettikleri bir kez daha ortaya çıktı. Bir başka halkın ABD'nin emperyalist savaş makinasının saldırıları ve emperyalist ambargoların kıskacı altında inlemesine dayalı bir politika, Kürtlerin özgürlüğüne değil, tam tersine, Kürtler de içinde bölgesel çapta perçinlenmiş emperyalist köleliğe hizmet eder sadece. Ama bu katı gerçek, feodal-burjuva çıkar çetelerinin, Kürtlerin kaderine hükmeden bu savaş ağalarının umrunda bile değildir.

ABD emperyalistleri Irak ordusunun Erbil'e müdahalesinin ardından Irak'a karşı yeni bir haydutça cezalandırma eylemine giriştiler. Bunu yapmak zorundaydılar; hiç de Kürtleri düşündükleri için değil, fakat Irak onların tayin ettiği davranış çizgisinin dışına çıkmış bulunduğu için. Zira Irak'ın mahkum edildiği bu çizgi, Körfez savaşının ardından ABD emperyalizminin Ortadoğu'da perçinleme imkanı bulduğu bölgesel hükümranlığının simgesel bir ifadesidir. Irak şahsında sürekli tehdit edilen, hırpalanan ve aşağılanan gerçekte tüm bölge halklarıdır. Bir başka ifadeyle, ABD emperyalizmi, bölge halklarına karşı kudretini, bir şamar oğlanı gibi kullanmaya çalıştığı Irak üzerinden gösteriyor. Bu nedenle, Irak'a yöneltilmiş son zalimce saldırı da, özünde tüm bölge halklarına yöneltilmiş bir saldırıdır. Saddam rejiminin Kürt halkına saldırısı ve zulmü ise ABD'nin umrunda değildir. ABD'yi ilgilendiren Saddam'ın çizmeyi aşmasıdır. Nitekim ABD Savunma Bakanı, son saldırıların hemen ardından, kendilerini Irak'ın kuzeyinin değil fakat güneyinin ilgilendirdiğini; kendileri için önemli olanın petrol kaynakları ve yollarının güvenliği olduğunu; kuzeydeki girişimlerine sessiz kalınırsa bunun Saddam rejimini güneye yönelik olarak da cesaretlendirebileceğini; dolayısıyla buna mahal vermemek için de Irak'a yönelik son saldırıları yaptıklarını açık açık söylemiştir.

Kürtlerin özgürlüğü ABD emperyalizmini zerre kadar ilgilendirmemektedir dedik. Ama bu, ABD'nin Kürtlerle çok yakından ilgilenmesine yine de engel değildir. Bu ilginin tek nedeni, Kürt sorunundan yararlanarak bölgeye fiilen yerleşme olanağı bulabilmesi ya da bu sorunu bölgesel güçlere karşı (bugün Irak'a karşı olduğu gibi) kullanabilmesi de değildir. Çok daha önemli ve çok daha stratejik bir başka neden var. Ortada bir "Kürt sorunu" var. Kürtler birbirine komşu dört Ortadoğu ülkesi tarafından ulusal kölelik altında tutulmaktadırlar. Bu olgu Kürtlerin ulusal özgürlük özlemlerine tükenmez bir kaynak oluşturmakla kalmamakta, bu özlemlerin Ortadoğu'daki gerici ve emperyalist statükoya büyük darbeler vurabilecek bir devrimci dinamik olarak şekillenebilmesine potansiyel bir zemin de hazırlamaktadır. Yalnızca ABD'nin değil tüm emperyalistlerin, yanısıra tüm Ortadoğu gericiliğinin, gitgide büyüyen en büyük korkularından biri, tam da Kürt sorununun bir devrimci gelişme dinamiği olarak oynayabileceği bu roldür.

Türkiye Kürdistanı'nındaki gelişmeler bu korkuyu somutlamıştır. İşte ABD Körfez savaşının ardından Güney Kürdistan'da işbirlikçi KDP ve YNK aracılığıyla bir kukla Kürt devleti oluşturma yoluna giderken, böyle bir gelişmenin önünü kesmek gibi stratejik önemi çok büyük bir hedef de güdüyordu. Güney Kürdistan'daki kukla devlet onlar için Kürt sorununu kendi kontrolleri altına almanın ve sistem içi bir çözüme kavuşturmanın dayanağı olma rolünü oynayacaktı.

Fakat işler umdukları gibi gitmedi. KDP ve YNK'nın iç çatışma ve dalaşmalarının yarattığı sorunlar bir yana. Kuzey Kürdistan'daki devrimci ulusal hareketin bu alanı kendisi için bir cephe gerisi haline getirmeyi başarması ve böylece emperyalistlerin umduğunun tam tersi gelişmelere dayanak olarak kullanabilmesi de yapılan hesapları zaafa uğrattı. Türk devletinin Güney Kürdistan'ın Körfez savaşı sonrası statüsünün yolaçtığı gelişmelerden bugün duyduğu çok büyük rahatsızlık da bunu kanıtlamaktadır. Ve daha da önemlisi, Saddam rejiminin Erbil'e son müdahalesi karşısında ABD'nin nispeten daha "ölçülü" davranmasının gerisinde, Güney Kürdistan'ın bu açıdan bir zaafiyet alanına dönüşmesinin büyük payı vardır. KDP'nin ve YNK'nın iç çatışmalarla birbirlerini yıprattıkları bir ortamda PKK'nın Güney Kürdistan'da giderek büyüyen bir güç olması ihtimali karşısında, emperyalistler, bunun önünü kesebilecek Irak müdahalelerine gerekli açık ya da örtülü desteği vermekte duraksamayacaklardır. Nitekim Türk devletinin aynı amaçla güneye yönelik olarak şu günlerde

hazırlamakta olduğu saldırıya ve tampon bölge" yaratma planlarına verildiği açıklanan destek de bunu gösteriyor.

Türk devleti Güney Kürdistan'ı işgale hazırlanıyor

Güney Kürdistan'daki son gelişmelerin ardından Türk devletinin gelişmelere hazırlıksız yakalandığı ve devre dışı kaldığı üzerine sayısız spekülasyon yapıldı. Daha çok burjuva muhalefet cephesinden gelen bu spekülasyonlar, belli bir gerçeklik payı taşıyor olsalar da, Türk devletinin Saddam rejimiyle son zamanlarda geliştirdiği özel ilişkileri, bunun Saddam'ın Kürt bölgesine yaptığı müdahaleyle doğrudan bağını gizlemeye hizmet ediyorlar. Bilindiği gibi, kendi Kürtlerinin devlet kurma arzularına emsal oluşturacağı kaygısıyla Türk devleti her zaman Kürdistan'ın öteki parçalarında, değil devletsel oluşumlara, bölgesel özerklik ya da otonomi türünden gelişmelere bile geleneksel olarak karşı olmuştur. Bu çizgiden tek sapma, Güney Kürdistan'ı da kapsayacak egemenlik ya da nüfuz planları çerçevesinde ABD'nin özendirdiği Özal çizgisi olmuştur. Fakat bu sapma bertaraf edildikten sonra, Türk devleti geleneksel politikasına daha bir sıkı sarılmış, ABD'nin Güney Kürdistan'daki federe devlet girişimlerine karşı olmuş, fakat uşaklık ettiği bu emperyalist güce söz geçiremediği için de fiili duruma katlanmak zorunda kalmıştır. Yine de, politikasını ilkesel olarak yineleyip durmuş, her fırsatta Irak'ın "toprak bütünlüğü"ne ilişkin hassasiyetini ifade etmiştir.

Kukla federe devletin YNK ve KDP'nin iç dalaşmalarıyla çökmesi ve PKK'nın Güney Kürdistan'da da bir güç olarak sivrilmeye başlaması, Türk devletinin "tez"ini güçlendiren bir ortam yarattı. Refah'lı yeni hükümetin kurulması, Genelkurmay'ın Saddam rejimiyle bu geleneksel tez doğrultusunda ilişkilere girmesini kolaylaştırdı. Nitekim Körfez savaşından beri ilk kez olarak iki bakan tarafından Irak'a günlerce süren bir ziyaret yapıldı. Kesine yakın bir ihtimalle KDP'nin de dahil olduğu bir gizli antlaşma çerçevesinde, Irak'ın Erbil'e müdahalesi üzerinde bir antlaşmaya varıldı. Buradan bakıldığında, son gelişmeler Türk devleti için bir sürpriz oluşturmak bir yana, onun da dahil olduğu planın bir parçasıdır.

Irak'ın Erbil'e müdahalesi, gerçekte, Türk devletinin Irak'ın egemenlik hakları ve toprak bütünlüğü üzerine tezlerine kuvvet kazandırmıştır. KDP'nin Saddam'ı federe Kürt devletinin başkenti olan Erbil'e askeri müdahaleye davet etmesi, Kürt devleti iddiasına en büyük darbeyi vurarak, Türk devletine hiç değilse şimdilik nefes aldırtmıştır. BM'nin ambargoyu gevşetme kararını ertelemesinin Türk devletini petrol boru hattı gelirinden yoksun bırakmasına gelince, bu yüzeysel çürütmek için, aynı Türk devletinin, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için yılda 7-8 milyar doları gözünü kırpmadan harcadığını hatırlatmak bile yeterlidir. Son gelişmeler onun Güney Kürdistan'a ilişkin politikasına kuvvet kazandırmışsa eğer, bir kaç milyar dolarlık petrol gelirinden yoksun kalmasının gerçekte bir önemi olabilir mi?

Fakat dahası var. KDP ve YNK arasındaki çatışmaların vardığı son nokta ve bu çerçevede Irak saldırısı, Güney Kürdistan'ı her türlü dış müdahaleye açık hale getirmiştir. Emperyalistlerin, İran'ın ve bu arada Türkiye'nin... Bu satırların kaleme alındığı sırada Türk devletinin "güvenlik zirvesi" yapılıyordu ve bu "zirve"nin gündemi Güney Kürdistan'a müdahale sorunuydu. Bunun bahanesi ise "son gelişmeler"in yarattığı boşluğun Türkiye'nin güvenliği için yarattığı tehditti. "Zirve"den çıkacak karar konusunda önceden bilgilendirildiği anlaşılan medya, "Kalkan Harekatı" adını taşıyan bu işgalci müdahale ile, bir "tampon bölge" kurulacağını ve 25 kilometre derinliği olacak bu bölgenin tamamen insansızlaştırılacağını duyuruyor.

Yaratılan "tampon bölge" ile PKK'nin Güney Kürdistan'ı bir destek üssü olarak kullanmasının önüne geçilmesi hedefleniyor. Türk devletinin bu işgalci adımı, Saddam rejiminin Erbil müdahalesinin TC için sağladığı avantajları tamamlar niteliktedir. Ama çok geçemeden bu işgalin Güney Kürdistan ile Kuzey Kürdistan'ın fiili birliğine yeni bir kuvvet kazandırarak, Güney'de de PKK'nın öne çıkmasını kolaylaştıracağını görme olanağı bulacağız. Kısa dönemli kazanımlar uzun vadede sömürgeci Türk devleti için hüsrana dönüşecektir. Bundan kuşku duyulmamalıdır.

EKİM

Güney Kürdistan'da Devrimci Atılım başlıklı yazıdan (15 Eylül 1995)...

Güney Kürdistan'da bitmeyen ihanet

PKK'nın 26 Ağustos'ta Güney Kürdistan'a yönelik olarak gerçekleştirdiği "Güney Atılımı", politik anlamı ve sonuçları bakımından son derece önemli bir devrimci gelişmedir. Bu, yıllardır Güney Kürdistan'a egemen bulunan işbirlikçi çizgiye olduğu kadar, ABD emperyalizminin Dublin Toplantısı ile birlikte yürürlüğe koymaya çalıştığı yeni Kürt planına da önemli bir darbe olmuştur. Açılan yeni mücadele cephesinde gelişmelerin nasıl seyredeceği doğal olarak henüz belli değildir. Fakat önemli olan, atılan ilk adımın kendisidir. Fiilen zaten gitgide daha çok içiçe geçen Kuzey Kürdistan ile Güney Kürdistan'nın, PKK tarafından resmen de tek bir mücadele alanı ilan edilmiş olmasıdır.

Bu, Körfez Savaşı'nın Irak'ta ortaya çıkardığı fiili durumun kaçınılmaz bir sonucu olmuştur. ABD emperyalizminin kendisi için bir üs haline getirdiği, Türk devletinin sürekli bir fiili saldırı sahası olarak gördüğü bu alanda, devrimciler de açık bir tutumla ve devrimci bir alternatif olarak ortaya çıkmak durumundaydılar. PKK bunu Körfez Savaşı'ndan beri belli sınırlar içinde fiilen yapıyordu. Şimdi olayın adı konulmuştur ve muhakkak ki bu, önemli bir devrimci sıçramanın ifadesidir.

(...)

Güney Atılımı, herşeyden önce ABD emperyalizminin Kürt sorununa bulmaya çalıştığı gerici emperyalist çözüme bir darbedir.

ABD emperyalizmi Körfez savaşında Irak'ı ezerek elde ettiği mutlak askeri üstünlüğü, hızla Ortadoğu'daki hegemonyasını pekiştirmek doğrultusunda siyasal kazanımlara dönüştürmek için seferber oldu. Siyonist İsrail'in bölgede meşrulaştırılması ile Filistin sorununun bu doğrultuda denetim altına alınması, bunun en önemli halkalarından biriydi. İsrail-FKÖ barışıyla bu doğrultuda önemli adımların atıldığı bilinmektedir. Kuşkusuz Filistin sorunu çözülmüş değildir, Filistin halkının özgürlük tutkusu tümden boğulmuş değildir. Bununla birlikte, "özerklik" adı altında, FKÖ İsrail devletinin mahalli bir polis gücüne dönüştürülerek ve siyonist İsrail'in bölgedeki durumu güçlendirilerek, çok önemli bir adımın atıldığı da ortadadır.

Emperyalizm için Ortadoğu'da baş ağrıtıcı olmakla kalmayan, Türkiye Kürdistanı'ndaki devrimci süreçle birlikte tehlikeli hale gelmeye de başlayan bir öteki sorun ise, Kürt sorunuydu. ABD emperyalizminin Körfez Savaşı'nın hemen ardından ikinci önemli müdahalesi bu soruna oldu. Önce savaştaki yenilginin ortaya çıkardığı iktidar zaafiyeti ortamında ayaklanan Güney Kürdistan halkı, işbirlikçi Kürt önderliğin ihaneti sayesinde Irak'a kolayca ezdirildi. Sonra da ABD, güçsüz ve savunmasız bırakılmış bu halkın koruyucusu sahtekarlığı ile Güney Kürdistan'a fiilen yerleşti. Tescilli işbirlikçiler olan Barzani ve Talabani'ye kurdurduğu kukla federe devletle de bu duruma bir meşruluk kazandırmaya çalıştı. Bu ABD emperyalizmi için bir başka önemli başarı oldu. Böylece stratejik önemde bir petrol bölgesini denetimine almakla kalmadı, Kürt sorununun kendi çıkarlarına uygun bir emperyalist çözümü için de önemli bir mevzi elde etmiş oldu.

Ne var ki devrimci bir atılımın değil, fakat emperyalist hesapların ürünü olan bu köksüz ve dayanaksız sözde Kürt devleti, ABD'nin istediği rolü oynayamadığı gibi, nesnel olarak, emperyalist hesapları zora sokan ve PKK'nın devrimci bir alternatif olarak Güney'de de öne çıkmasını kolaylaştıran bir zaafiyet alanına dönüştü. Türk devletinin sık sık Güney Kürdistan'a saldırması ve son olarak büyük bir fiyaskoyla sonuçlanan geniş çaplı Çelik Operasyonu'na girişmesi de, bu zaafiyetin göstergesiydi. Bütün bunlara ek olarak, Güney Kürdistan'da kukla bir devleti bile olanaksız kılan feodal-aşiretsel iç bölünmüşlük ve çatışmalar da alıp başını gidince, ABD yeni müdahale planlarıyla ortaya çıkmak zorunda kaldı. Dublin Toplantısı bunun ifadesi oldu. Bu

toplantıda ABD kendi çözümünü yalnızca Güneyli işbirlikçilere değil, fakat kendi Kürt sorununda çözümsüzlük içinde bunalan Türk devletine de dayattı. Güney ve Kuzey Kürdistan'ı tek bir "paket proje" içinde ele alan bu planın esası, bölgedeki emperyalist ve gerici çıkarları tehdit eden her türlü devrimci alternatifi boşa çıkaracak ve gelişmelere göre şu veya bu biçimi alacak bir çözüm arayışıydı.

PKK'nın Güney Atılımı herşeyden önce ABD'nin bu hesaplarına önemli bir darbe olmuştur. PKK, işbirlikçiler aracılığıyla uygulamaya konulmak istenen emperyalist hesaplara ve planlara seyirci kalmayacağını ilan etmiştir.

Doğal olarak bu, aynı zamanda onyıllardır Güney Kürdistan'daki Kürt hareketine egemen işbirlikçi ihanet çizgisine de önemli bir darbedir. Her zaman feodal-burjuva öğelerin damgasını vurduğu Güney işbirlikçiliği, '70'lerin başından itibaren belirgin biçimde ABD'nin denetimine ve hizmetine girdi. Mazlum bir halkın haklı özgürlük mücadelesi, Baba Barzani tarafından CİA'nın/ve ABD jandarması İran Şahı'nın basit oyunlarının aleti haline getirildi. Güneyli işbirlikçiler, feodal-burjuva sınıf konumlarına uygun olarak, bir yandan emperyalizme; öte yandan ise, kendi ülkelerindeki Kürt halkını aynı biçimde ezen komşu sömürgeci devletlere dayanmaya çalışarak, sözde ulusal özgürlük mücadelesi vermeye çalıştılar. Sık sık da bizzat Irak devleti ile uzlaşma yolunu tuttular. Bu işbirlikçi ihanet çizgisi, bugüne kadar Güney Kürdistan halkına sayısız acılar yaşattı ve karşılığı bir hiç olan büyük bedeller ödetti. Sözümona 40 yıldır ulusal özgürlük mücadelesi verilen bu bölgede, geri feodal-aşiretsel yapı olduğu gibi duruyor ve feodal savaş ağaları, bunu dışta işbirlikçilik, içte ise kendi sefil çıkarları uğruna halkı birbirine kırdırtmak doğrultusunda kullanıyorlar.

Bu işbirlikçi çizgi son yıllarda tepeden tırnağa ihanete batmıştır. Bunun nedeni yalnızca, halkın devrimci atılımı yerine emperyalizme ve komşu sömürgeci devletlere dayanmak değildir. Bu kadarı onların her zamanki tutumudur. Yeni olan, Türkiye Kürdistanı'ndaki büyük devrimci ulusal uyanıştır. Feodal aşiret ilişkilerine dayalı toplumsal yapıda büyük sarsıntılar yaratan ve modern bir ulusal kimliği hızla geliştiren bu mücadeleyi, Güneyli işbirlikçiler, yerinde bir tutumla, kendi toplumsal varlıkları ve Kürt hareketi üzerindeki siyasal egemenlikleri için büyük bir tehdit olarak algılamışlardır. Bunun için de, bir yandan PKK'yı ABD emperyalizminin dayattığı "yeni dünya düzeni"ne boyun eğmeye zorlamışlardır; öte yandan ise, PKK'nın ezilmesi için Türk devletine hizmette kusur etmemişlerdir. Bunlardan KDP, Türkiye Kürdistanı'ndaki bazı aşiretlerin korucu çeteleri olarak örgütlenmesinde Türk devletine her türlü yardımı sunmuştur. Bu ihanetçi tutum, 1992 sonbaharında, Türk devleti ile birlikte PKK'ya karşı bizzat savaşmak noktasına varabilmiştir.

Dolayısıyla, PKK'nın Güney Atılımı'nı bir "kardeş kavgası" olarak sunan Kuzeyli reformistler, yalnızca ucuz bir demagoji yapmakla kalmıyorlar, kendi toplumsal-siyasal konum ve kimliklerini de böylece açığa vuruyorlar. Çoğu hala "sosyalist" geçinebilen bu reformistler, işbirlikçi ihanet çizgisi ile devrimci özgürlük çizgisinin karşı karşıya gelmesinin neresinde bir "kardeş kavgası" görüyorlar? Bu taban tabana zıt çizgilerin gerisinde, çıkarları ve çözümleri birbirine taban tabana zıt toplumsal güçler durduğunu nasıl oluyor da göremiyorlar? Barzaniler, Talabaniler Kürt halkının kardeşleri değil fakat tescilli hainleridirler. Onlar, Kürt burjuva-feodal sınıflarının has temsilcileri ve sözcüleri olarak, gerçek "kardeş"lerini, daha doğrusu efendilerini gayet iyi tanımaktadırlar. Bunun en son örneği bizzat Dublin Toplantısı'nın kendisidir. Burada kurulan masanın sahipleri ve "gözlemci"leridir onların gerçek "kardeş"leri ya da efendileri. Onlar, bir yandan Kuzey Kürdistan'daki mücadelelerin yarattığı manevra olanaklarından en iyi biçimde yararlanıp yıllardır onun rantını yerlerken ve öte yandan da bu mücadelenin boğulması için herşeyi yaparlarken, gerçek bir sınıf bilinciyle hareket ediyorlar. Kürt feodal-burjuva sınıflarının temsilcileri, emperyalizmin uşakları ve nihayet Türk sömürgeciliğinin destekçileri olarak onlar, Kürt emekçilerinin "kardeş"leri değil, iç düşmanlarıdırlar. PKK'nın Güney Atılımı, adı yeterli bir açıklıkta konulmamış olsa da, bu düşman sınıfsal konumun ilanıdır.

(...)

Ekim, sayı:129, 15 Eylül 1995, başyazı

Sermayenin örgütsüzleştirme saldırısı

Taşeronlaştırma işçi sınıfının köleleştirilmesidir

Kapitalizmin derinleşen kriz dönemleri, burjvazinin işçi sınıfına yönelik saldırılarının en geniş kapsam kazandığı dönemlerdir. Öyle ki, saldırıların kapsamı sermayenin krizinin faturasının emekçi sınıflara kesilmesiyle de sınırlanmaz. İşçi sınıfının çetin mücadeleler sonucu elde ettiği ekonomik-sendikal-sosyal bütün temel kazanımlar hedeflenir. Saldırı yöntemleri çok çeşitlidir. Düşük ücret politikaları, özelleştirmeler, sosyal hakların budanması, sendikaların tasfiyesi ya da etkisizleştirilmesi, üretimde "yenide yapılanma" yöntemleri (eşel mobil sistemi, kalite kontrol çemberleri vb.) gündemdeki önde gelen temel saldırı politikalarını oluşturmaktadır.

Ekonomik planda üretim maliyetlerinin düşürülmesi ve verimin artırılması hedefine bağlanan üretim yöntemlerinde "yeniden yapılanma"nın sınıf mücadelesine tercümesi, işgücüne yönelik sömürü yöntemlerinin daha kapsamlı şekilde yeniden yapılandırılması olmaktadır.

Bu amaçla sınıfa yönelik en kapsamlı saldırı yöntemlerinden birisi de taşeronluk uygulamasıdır. Taşeronluk uygulaması ile sınıfın üretimdeki örgütlü gücünün dağıtılması ve buna bağlı olarak bütün temel kazanımlarının gaspedilmesi hedeflenmektedir.

Taşeronlaştırma işçi sınıfını 19. yüzyıl vahşi kapitalizm koşullarına geri götürmektir

Taşeronlaştırma bir yandan işgücü maliyetinin düşürülmesi, ama aynı zamanda aynı işgücü üzerinden en yüksek verimin elde edilmesi amacına yöneliktir. İşçilerin sendikal örgütlenmesinin engellenmesi, sendikal mücadelenin baltalanması taşeronlaştırma saldırısının bir diğer boyutudur. Bunun nedeni basittir. İşçi sınıfı bütün temel kazanımlarını örgütlü-birleşik mücadelesi sayesinde elde etmiştir ve yine ancak bu sayede koruyabilmektedir. İşçi sınıfının üretimdeki gücü, onun örgütlü birliğindedir. Tersinden ifade edersek, işçi sınıfına yönelik saldırılara uygulama gücü kazandırmanın yolu, onu örgütsüzleştirmekten geçmektedir. Taşeronlaştırma örgütsüzleştirmedir.

Sermayenin işçi sınıfına yönelik olarak gündemde olan en kapsamlı saldırılarından birisi özelleştirmelerdir. Nedir ki, işçi sınıfının bu saldırıya karşı göstereceği direniş gözetilerek, özelleştirmeler tedrici biçimler altında çeşitli yöntemlerle uygulamaya sokulmaktadır. Taşeronlaştırma bu yöntemler içinde en yaygın ve en etkili olarak kullanılanıdır. Özelleştirilecek bir işletmede önce kimi bölümler taşeronlaştırılmak suretiyle özelleştirme saldırısı parça parça gerçekleştirilir. Bu olgu açıkça göstermektedir ki, özelleştirmeye karşı mücadelenin taşeronlaştırmaya karşı mücadeleyle birleştirilmesi şart ve yakıcıdır.

Taşeronlaştırma yalnızca hak kazanımlarına karşı değil, aynı zamanda sınıf bilincinin gelişmesine, işçi sınıfının sermayeye karşı birleşik mücadele geleneğine yönelik de bir tuzaktır. Taşeron sistemiyle, işçilerin sermayeye karşı örgütlü ve birleşik mücadeleleriyle örülen sınıf bilinci ve dayanışma ruhunun yerini işçilerin birbirleriyle rekabetinin alması hedeflenir. İşçiler birbirleriyle rekabet içine itilir.

Tıpkı işçi sınıfının tarih sahnesine çıktığı ilk dönemlerdeki gibi, taşeron işçi her türlü sendikal ve sosyal haklardan yoksun olarak emek pazarında kendi bacağından asılmaktadır. Günümüzde bunun karşılığı amele pazarlarıdır. Örgütsüz ve işi almak için birbirleriyle rekabete hazır emek pazarıdır burada sözkonusu olan. Böylece çalışma koşulları ve ücretler üzerinde işverenin tek yönlü kontrolü sağlanmaktadır.

Taşeron işçilerin ağır çalışma koşulları içinde ve sosyal haklardan yoksun olarak sefalet ücreti karşılığında bir köle gibi çalıştırılmaları bu sayede mümkün olabilmektedir. İşsizlik oranının devasa boyutlarda olduğu ve sefalet ücreti bile olmayan asgari ücret karşılığında çalışan milyonların olduğu ülkemizde sorunun kritik önemi ortadadır.

Sendikalaşmış işletmelerde taşeron işçi çalıştırılmasına hayır!

Taşeron sistemi sınıfın sendikal kazanımlarını gaspetmeyi, mevzi direnişleri dağıtmayı amaçlayan bir yöntem olarak da giderek daha yoğun uygulanmaktadır. Pek çok direniş özellikle MHP'nin örgütlediği taşeron işçiler ile baltalanmaya çalışılmıştır. Bu olgunun, direnişteki işletmenin kadrolu işçileriyle taşeron işçiler arasında yer yer çatışmaya varan boyutları gözönüne alındığında, taşeronlaşmanın sınıfın örgütsüzleştirilmesinde ve birleşik mücadelesinin geliştirilmesi önünde nasıl bir tehdit olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Sendikalaşmış işyerlerinde taşeronlaştırmaya karşı yükseltilecek sonuç alıcı bir mücadele sorunun çözümünde ileri bir adım olacaktır.

İşgüvencesi talebini yükseltmeliyiz

Sermayenin hukuk sisteminde yasalar işçiler açısından iş güvencesiyle ilgili koruyucu hükümler içermezken, işverenleri sınırsız fesih yetkisiyle donatmıştır. Bu olgu taşeron sistemine sınırsız uygulama gücü kazandıran başlıca faktörlerdendir. İşverenler sınıfın örgütsüzlüğünden de güç alarak ve sırtını sermaye yasalarına dayayarak dilediği gibi tensikat yapabiliyor, dilediği ücretleri çalışma koşullarını dayatabiliyorlar.

Özellikle özel sektörde ve sendikal örgütlenmenin olmadığı işletmelerde bu olgu çok yaygındır ve giderek daha da yaygınlaşmaktadır. Böylesi işletmelerde taşeronlaştırma aynı zamanda, sendikalaşmayı engellemeye yönelik bir uygulama olmaktadır. İşletmenin belirli bölümleri ya da tümü, bir ya da bir kaç taşeron işverene verilmek suretiyle (böylece işçiler arasında tam bir yalıtma da sağlanmış oluyor) sendikalaşma adeta olanaksız hale getirilmektedir. Yani işçilerin derisi dilediğince yüzülmektedir.

Çözüm sınıfın birleşik ve örgütlü mücadelesindedir

Taşeron işçilerin örgütlenmesi ve hakları için mücadeleye çekilmesi sorunun bir diğer yönüdür. Taşeron işçilerin toplusözleşme hükümlerinden yararlanmaları için, sendikal ve sosyal hakları için de mücadele yükseltilmelidir. Burada alınacak mesafe sermayenin taşeronlaştırma silahını etkisizleştirmekle kalmayacak, geriye teperek kendisine doğrulan bir silaha dönüşecektir.

İşyerlerinde ortak bir örgütlenme/mücadele ya da koordinasyon platformaları oluşturulmalıdır. İşçiler birbirlerine karşı değil, sermayeye karşı mücadeleyi yükseltmelidirler. Zira işçi sınıfı bir bütündür. Sermaye düzeninde bütün işçiler ücretli kölelerdir. Çıkarları bir ve ortaktır. Sermayenin her türden saldırılarının püskürtülmesi, burjuvazinin dize getirilmesi ancak sınıfın birleşik mücadelesi/direniş hattıyla olanaklı olacaktır.

Bütün işçiler için, işçi sınıfı için özgürlük ve kurtuluşun yolu, "İşçiler birleşin!" parolasındadır.

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki Ekimci tutsakların

Zindan direnişi değerlendirmesi

Bayrampaşa'daki tutsak yoldaşlarımızın zindan direnişleriyle ilgili olara kaleme aldıkları değerlendirme iki bölümden oluşuyor. Birinci bölümde direnişin siyasal anlamı ve sorunları, ikinci bölümde ise iç süreçleri ve tartışmaları ele alınıyor. Değerlendirmenin birinci bölümünü okurlarımıza sunuyoruz.

Zindanlara yönelik Mayıs saldırısı

Diktatörlüğün Eskişehir tabutluğunda sembolleşen ve Ağar çetesi şahsında somutlaşan teslimiyet ve itirafçılaştırma saldırısını, 20 Mayıs'ta ilan ettiğimiz Genel Direnişimizle yanıtladık. Daha sonra Ölüm Orucuna dönüştürdüğümüz bu topyekün karşı koyuşumuzun 69. gününde düşmana diz çöktürerek sonuçlanması, devrimci tutsaklar şahsında, ezilen ve sömürülen tüm emekçi kitlelerin direnci ve zaferi olmuştur. Genel direnişin tüm boyutlarıyla değerlendirilmesi gereklidir. Zira bu sarsıcı eylem sınıf mücadelesinin bundan sonraki süreci için önemli bazı dersleri içermektedir. Öte yandan, bunun yapılması, devrimci siyasal mücadelenin taktik sorunlarında açıklık sağlanması bakımından da bir sorumluluktur. Ne var ki böylesi bir değerlendirme bu yazını sınırlarını hayli aşan bir kapsamda olduğu için biz burada sorunu genel hatlarıyla ele alacağız.

Öncelikle, Genel Direniş ve Ölüm Orucu eylemlerinin, özellikle 50. günlerden itibaren kendini aşan bir karakter taşıdığını vurgulayalım. Direniş son evresinde devrim ve karşı-devrimin zindanlar özgülünde karşı karşıya gelişi karakterine büründü. Bu karşı karşıya geliş, zindan direnişini düşmana karşı bir irade ve onur savaşına dönüştürmüştür. Direnişin bu siyasal karakteri, onun salt bir çetin irade ve kararlılık mücadelesine dönüştürmekle kalmamış, yanısıra, mutlak olarak kazanımla sonuçlandırılmasını her bakımdan zorunlu hale getirmiştir.

Düşman cephesindeki durumu

Uzun zamandır hazırlıkları bizzat MGK bünyesinde yapılan saldırı planlarının hedefi açıktı. Amaç, sayısız saldırılara rağmen baş eğdirilemeyen ve bugün birer direniş ve mücadele mevzisi olan zindanları teslim almaktı. Böylece zindan cephesindeki devrimci irade ve inisiyatifi parçalamak ve ezmekti. Yani devrimci tutsakları tecrit etme, teslim alma ve itirafçılaştırma, bu saldırı planının özünü oluşturuyordu. Saldırı planının doğrudan MGK bünyesinde tartışılıyor olması, zindanlara yönelik bugüne kadar sürdürülen kesintisiz saldırılardan kampsam bakımından tümüyle farklılık gösteriyordu. Bu saldırı planının dizginsiz uygulanabilmesi için bir kontr-gerilla şefi ve uzmanı olan Mehmet Ağar'ın görevlendirilmesi, rejimin zindanlara yönelik yıpratma taktiklerinden imha politikasına geçişine tanıklık ediyordu. Nitekim Mayıs saldırısının arifesinde Ağar çetesinin bir kontra çetesi olarak devrimci tutsaklar karşısına çıkarılmış olması, rejimin bu imha politikasını çıplak bir biçimde açığa vuruyordu. Zindanlara saldırı, tümüyle devrimci kuvvetleri ezmek, dağıtmak ve etkisizleştirmek amacına dayalı öncüsüzleştirme politikasının bir uzantısıydı. Bu açıdan saldırının devrimci 1 Mayıs'ın hemen sonrasında gündeme getirilmesi bir rastlantı değildir.

Devrimci siyasal mücadelenin rejim açısından tehdit edici gelişmesi devleti çok yönlü olarak harekete geçirmiştir. Düzen her alanda sıkışmış durumdadır. Yaşadığı çok yönlü bunalımın faturasını işçi ve emekçi kitlelere ödetmek tek çıkış yolu olarak görünmektedir. Dolayısıyla, devrimci kitle hareketinde belirgin bir canlanmanın yaşanmaya başlandığı bir evrede, faşist rejimin devrimci öncüyü ve onun bir parçası olan devrimci tutsakları öncelikli saldırı hedefi yapmış olması, bütünüyle, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimcileşmesini önlemek içindir. Sayısız saldırı ve direnişlerde de kanıtlandığı gibi, zindanlar sınıf mücadelesinin barometreleridir. Bu hem devrim

hem de karşı-devrim cephesi açısından böyledir. Rejim işçi ve emekçi mücadelesini bastırabilmek ve düzen içinde tutabilmek için devrimci tutsakları salt rehin olarak kullanmakla kalmıyor. Yanısıra, izlediği öç alma politikasıyla işçi ve emekçi mücadelesine gözdağı vermeyi amaçlıyor. Bu değişmez saldırı politikası rejimin temel varlık politikalarından biridir.

Sınıf ve emekçi kitleler açısından genel direniş

'96 1 Mayıs'ının devrimci bir tarzda militanca kutlanmasının hemen ertesinde, zindanlar saldırı hedefi haline getirilmiştir. Bu, rejimin, kısaca değindiğimiz (ve öncüsüzleştirme politikası olarak da adlandırdığımız) devrimci ve komünist güçlere yönelik temel saldırı politkasının bir yansımasıydı. Devrimci 1 Mayıs'ta gözler önüne serilen bir gerçek vardı. Bu da devrimci ve komünist güçlerin kitleselleşmeye ve güç toparlamaya başladığı ve bunun da devrimci kitle hareketinin gelişmesinde bir dönüm noktasını teşkil ettiği gerçeği idi. Düşmanı korkutan ve dizginsiz bir terör estirmesine neden olan devrimci cephedeki bu gelişmelerdi. Emekçi yığınların her geçen gün artan hoşnutsuzluğu ve öfkesinin hem devrimci kitle hareketinin potansiyelini teşkil etmesi ve hem de devrimci güçlerle buluşmaya başlaması, düzen açısından gerçek bir tehlike anlamına geliyordu. Faşist sermaye rejimi devrimci örgütlere, devrimci basına ve devrimci tutsaklara alelacele savaş açarak sözkonusu bu tehlikeyi bertaraf etmeyi amaçlıyordu. Rejim devrimci öncüye yönelik bu imha siyasetinde nispi bir başarı elde edebilirse, öncüden yoksun bırakılacak işçi-emekçi yığınların mücadelesini daha kolay bastırabileceğini ve düzen içi kanallara çekebileceğini çok iyi biliyordu. Sermaye devletinin tüm saldırı planlarının özü bu hesaplara dayanıyordu. Bu hesapların kendisi ilk olmadığı gibi son da olmayacaktır. Sermaye devletinin çıplak sınıf çıkarlarını ifade eden bu hesaplar, devrimci tutsaklar şahsında sınıf mücadelesini dizginlemeyi ya da iğdiş ederek amacından saptırmayı amaçlıyordu.

Bundan dolayıdır ki, biz genel direnişimizi ilan ederken, Mayıs saldırısının esas hedefinin gerçekte işçi sınıfı ve emekçi kitleler olduğu vurguladık. Onların mücadelesini ezmeyi ve etkisizleştirmeyi amaçladığını ifade etttik. Doğal olarak, direnişimizi de bu bilinç ve inançla sürdürdük. Çünkü ezilecek olan salt zindan direnişi olmayacaktı. Daha önemlisi, yenilgiye uğratılacak bir zindan direnişinin moral üstünlüğü düzen tarafından işçi ve emekçileri demoralize etmenin bir olanağı olarak kullanılacaktı.

Devrimci tutsaklar yalnızca devrimci hareketin bir parçası oluşlarıyla değil, yanısıra, susmayan ve haykıran direnişleriyle bugüne kadar devrimci mücadelenin en ön saflarında yer alarak, zindanları birer devrim mevzileri haline getirmişlerdi. Düşmanın ezmek ve teslim almak istediği de bu devrimci irade ve inisiyatiftir.

Direnişin zindan boyutu

Mayıs saldırısının işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yönelik rejimin bir süredir sürdürdüğü topyekün saldırının bir parçası olduğuna yeterince işaret ettik. Sorun bu topyekün saldırının zindan cephesinde boşa çıkartılması ve püskürtülmesiydi. Kuşkusuz yıllardır kanlı saldırı ve katliamlara hedef olan, ama buna rağmen boyun eğdirilemeyen zindanların rejimin temel sorunlarından biri olması yeni bir durum değildir. Bir mücadele alanı ve dolaysız bir çarpışma arenası olarak zindan cephesi, politik mücadelenin seyrinde bugüne kadar açık bir rol oynadı. Denebilir ki, düzen cephesini iradi alanda darbeleyen kavga mevzilerinin başında yer aldı.

Genel direnişimiz, bu direnişin Ölüm Orucunun 69. güne varan süresi ve nihayet verdiğimiz 12 şehit, bu gerçeğin en yalın ve en yeni kanıtları olmuştur. Bedenleriyle barikat kurarak gün gün, saat saat direnişi kararlılıkla sürdüren devrimci tutsakların bu azmi, hiç kuşkusuz, devrimci iradenin yenilmez gücünden kuvvet almıştır. Devrim ve sosyalizm davasına olan sonsuz inanç ve sadakat, can bedeli süren direnişimizin hem iradi gücüydü, hem de direnişimizin zafere ulaştırılmasının yegane güvencesiydi. İşte düşmanı pervasızlaştıran ve kudurtan da devrimci tutsakların bu sarsılmaz iradesi olmuştur. Sayısız imha ve katliam saldırısının gerisinde bu iradeyi parçalama gibi

beyhude bir çaba vardır. Zindanların baş eğmez direniş odağı olmaları, devrimci kimlik ve onurun her koşulda korunması ve sahiplenilmesi gerçeği vardır. Zindan direnişleri tarihinde yeni bir sayfa olan direnişimizin zaferi, bu gerçeği bir kez daha kanıtlamıştır.

Devrimci güçlerin saldırı karşısındaki hazırlığı

Genel direnişin ciddi bir saldırıya karşı başlatılmış olduğu ve çetin geçeceği genel kabul görmekle birlikte, direniş süreci de göstermiştir ki, bu konuda ciddi bir ön hazırlık yapılamamıştır. Hazırlıksızlık, sadece içerde ölüm orucunun erken başlatılması biçiminde kendini ifade etmekle kalmamış, dışarıda tutsak yakınları ile bir avuç avukatın çabasına dayalı sınırlı destek faaliyetiyle de açığa çıkmıştır. Direnişin dışarı cephesi ağırlıklı olarak DETUTAP, ÇHD vb. bir kısım kitle örgütlerine dayandırılmaktaydı. Destek ve dayanışma da yine büyük ölçüde bu örgütlerinin çabalarıyla ve bazı dar grup eylemleriyle sınırlı kaldı.

Herkes tarafından teslim edilen bir gerçek var. Direnişin ağırlığını anaların mücadelesi oluşturuyordu. Direnişin işçi sınıfı ve emekçilere maledilmesi görevinde ise tam bir başarısılık sözkonusuydu. Tuzla deri işçilerinin dayanışma gösterisi dışında işçi sınıfı ve emekçilerden direnişimize anlamlı herhangi bir destek gelmedi. Bireysel ve grupsal destek ve dayanışma çabaları dışında, direnişin ileri aşamasına kadar ciddi bir destekten sözedilemez.

Sınıftan ve emekçilerden destek gelmeyişinin kuşkusuz bir çok önemli nedeni vardır. Bunlar arasında, devrimci grupların direnişi kitlelere maletmede gösterdiği yetersizlik ve zayıflıkla da önemli bir yer tutmaktadır. Direnişin emekçi kitlelere maledilmesi alanındaki başarısızlık ideolojik, politik ve örgütsel planda bir hazırlık yoksunluğundan kaynaklanıyor. Soyut planda Mayıs saldırısıyla düşman devrimci tutsaklar şahsında işçi ve emekçi mücadelesini bastırmayı amaçlıyor tespitini hemen hemen herkes yapıyordu. Fakat gerçekte bu değerlendirmeninin siyasal ve sınıfsal muhtevası kavranamadı. Bu devrimci hareketin karakteristik özelliğidir. Siyasi planda bazı genel doğrular dile getirilse de, pratikte onun tam tersi bir çizgi izlenebilmektedir. Direniş özgülündeki pratik de böyledir. Çeşitli gruplar, bırakalım işçi ve emekçileri bu direnişe destek konusunda harekete geçirme yönünde bir çaba harcamayı, kendi kitlesini dahi bu doğrultuda seferber etmeyi başaramamıştır.

1 Mayıs'ta onbinleri yürüttükleri iddiasında bulunanlar, zindan direnişi gibi son derece önemli bir süreçte, yüzleri harekete geçirmeyi bile başaramadılar. Bir kez daha işin kolayına kaçtılar. Dar grup eylemleriyle sözde öncülük misyonlarını yerine getirmeye çalıştılar. Kitlesel tepki geliştirmek ise anaların omuzlarına yıkıldı.

Kuşkusuz kitleleri harekete geçirme alanındaki zayıflık kendi başına basit bir hazırlıksızlık ve duyarsızlıktan kaynaklanmıyor. Gerisinde, sınıfsal bir düşünüş ve davranış tarzının ideolojik-politik ve örgütsel plana yansıması vardır. Devrimci kitle mücadelesini örgütleme ve ona önderlik etme iddiasında olanların zindan direnişleri gibi bir süreçte kitleleri harekete geçirme doğrultusunda daha çok çaba harcamaları gerekirken, "ses getirici" dar grup eylemlerini öne çıkarmaları, onların ideolojik-siyasi bakış açılarıyla doğrudan ilgilidir. Kendiliğindencilik ve kuyrukçuluk bu süreçte de bir kez daha açığa çıkmıştır. Kendisine güvensiz olanların kitlelere güven vermeleri mümkün değildir. Kitlelerin nabzını elinde bulundurmayanların kitleleri seferber etmeleri mümkün değildir. Bu tümüyle sınıf ve kitle çalışmasının deneyimleri sayesinde başarılabilecek bir sorundur. Devrimci harekette olmayan da budur.

Devrimci hareketin kitlelere önderlik vasfından henüz çok uzak olduğunu bu direniş süreci hiçbir tartışmaya mahal bırakmadan gözler önüne sermiştir. Bir başka önemli sonuç da, ayrıca irdelenmesi gereken Ölüm Orucunun erken bir tarihte başlatılması meselesinde kendini ortaya koymuştur. Bu, kitlelere güvenmeyenlerin kitlelere güven veremeyeceği gerçeğidir. Küçük-burjuva devrimciliğinin tipik karakteristiği olan bu özelliği, zindan direnişi sürecinde, protesto niteliğinden öte bir anlam taşımayan dar eylemliliklerde somutlaştı. Bu ise saldırıya ilişkin olarak yapılan siyasal değerlendirmelerin ne kadar yüzeysel olduğunu ortaya koymuştur.

EKİM Yurdışı Örgütü Temsilciler Konferansı Tutanakları (Nisan 1996)

Yurtdışı çalışmasının sorunları

(MK temsilcisinin konuşması)

Konuşan yoldaşlar benim tartışmamın ikinci bölümü olarak ele almak istediğim konuya girdiler. Bu konuda epeyce de şey söylediler. Bu konuşmaların bir kısmı hayli anlamlı düşünceler içeriyor. Aynı konuda, biraz da gelen soruları gözeterek, ben de bir şeyler söylemek istiyorum.

İlk konuşmamda üç boyutlu bir gerçeklikten, bir maddi gerçeklikten sözetmiştim. 1) Buradaki işçi sınıfının organik bir parçası olmak. 2) Fakat aynı zamanda yabancı görülen bir parçası olmak. 3) Ve nihayet, kopup geldiği kendi toplumuna olan ilgisini sürdürmek. Bu üç temel yönden oluşan bir maddi gerçeklikten söz etmiştim. Bu maddi gerçeklik doğal olarak beraberinde üç cepheli bir mücadele sorununu önümüze koyuyor.

Bir kere göçmen işçiler eğer bu toplumdaki işçi sınıfının bir parçası iseler, bu demektir ki, her şeyden önce bu sınıfsal konumdan kaynaklanan sorunların da bir parçasıdırlar. Buradaki işçi sınıfının temel ve güncel sorunlarının bir parçasıdırlar. Öncelikle, buradan, bu çerçeveden oluşan sorunlar ve dolayısıyla devrimci görevler var. İkincisi, yabancı görülmekten kaynaklanan özgül sorunları ve dolayısıyla bu alanda beliren bir mücadele cephesi var. Üçüncü olarak ise, kendi toplumlarına ilgi gösterdikleri ölçüde, devrimci müdahalenin bir de böylesi bir alanı var.

Kuşkusuz eğer buradaki belli bir toplum içinde yaşıyor iseler, eğer buradaki belli bir sınıfın bir parçası iseler, bu kitlenin omuzlarındaki asıl sorumluluk, parçası olduğu sınıf ile birlikte mücadele etmektir. Göçmen Türk ve Kürt işçi kitlesi buradaki sınıf ilişkileri içerisinde yer aldığına ve işçi sınıfının bir parçası olduğuna göre, bu sınıfın buradaki güncel ve temel çıkarları ve hedefleri ne ise, onları paylaşabilmek durumundadır. Türkiye'den gelmiş göçmen işçi kitlesi, bunun bilincinde olsun olmasın, sorunları ve çıkarlarıyla bulunduğu ülkelerdeki işçi sınıfının organik bir parçasıdır.

Aynı şekilde, "yabancı" olmaktan, öyle görülmekten kaynaklanan sorunlar da yine bu toplumlarda, bu ülkelerde ortaya çıkan, yaşanan sorunlarıdır. Bunlar Türkiye ile bağlantılı sorunlar değil, fakat bu toplumda yaratılan, burada üretilen sorunlardır. "Yabancı işçi" statüsünü yaratan bu ülkelerin egemen burjuvazisidir. "Yabancı" statüsü temeli üzerinde, yabancı işçilere özgü sorunlar yaratan bizzat bu ülkelerin egemen burjuvazisidir. Dolayısıyla, bu alandaki sorunlar da buradaki genel devrimci siyasal mücadele kapsamındadır. Elbetteki bu kendine özgü sorunlar temeli üzerindeki mücadeleyi yürütmek, bu ülkelerdeki devrimci partilerin görevidir. Bu nesnel olarak böyledir. Biz Türkiyeli bir örgüt olarak istesek de bu mücadeleyi hakkıyla ve gerçek kapsamıyla yürütemeyiz. Ama eğer bu ülkelerdeki Türkiye kökenli işçi kitleleri içerisinde belli bir etkimiz varsa, bu etkiyi sözkonusu sorunların devrimci bir mücadele zeminine dönüştürülmesi doğrultusunda kullanmak yoluna da elbette gideriz. Bu bir dıştan etkilemedir. Ve bu dıştan etkileme için bir şeyleri zorlamak da gerekmiyordur. Burada yaşayan, ama Türkiye toplumu ile bağlarını sürdüren, bundan dolayı da Türkiye'deki siyasal yaşamdan etkilenen, Türkiye'deki komünist devrimci faaliyetten ve partiden etkilenen bir kitle üzerinden, dolayısıyla bu anlamda kendi kitlesi üzerinden kullanabileceği çok doğal bir yönlendirmedir bu. Türkiyeli komünist örgüt kendi militanlarına, bulunduğunuz ülkedeki sınıf mücadelesi içerisinde etkin bir biçimde yer almaya bakın, siz orada yaşıyorsunuz, der. Ya da kendi taraftar kitlesine bu tür bir çağrı yapar. Bu marksist, enternasyonalist bir siyasal hareketin soruna bakışaçısıdır.

Farklı tutuma bir örnek vermek istiyorum. Bilindiği gibi PKK milliyetçi nitelemesine tepki

gösterir. Ama PKK metropollerdeki kitlesini ya yanlızca Kürdistan'daki mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda belli bir politik aktivite içerisine sokar ya da politik atalete makkum eder. Halihazırda yaptığı budur. PKK milliyetçi dar görüşlülüğünü kendi kitlesine de egemen kılıyor. Mehmet Ağar şimdi adalet bakanı olmuş, cezaevlerine genel saldırılar planlıyor. Cezaevlerindeki PKK'lılar buna ilişkin tartışmalara katılmıyorlar. Buna ilişkin bir tutum geliştirmek konusunda Türkiye'li devrimci tutsaklarla bir işbirliğine girmiyorlar. Ama ne oluyor? Gün geliyor, onların da cezaevinde bir şeyleri yapmaları gerekiyor. Kürdistan'daki mücadele çerçevesinde ya da diyelim ki "siyasal çözüm" sorunu çerçevesinde. O zaman kendi eylemlerini yapıyorlar. Bitirdiler mi kendi işlerine bakıyorlar.

Bu milliyetçi bir bakıştır. Biz marksist-leninistler olarak, enternasyonalistler olarak böyle bakamayız. Biz, kuşkusuz gerek kitle olsun gerek militanlar olsun, eğer bunlar işçi militanlar ise, dolayısıyla sınıf ilişkileri içerisinde maddi olarak doğal bir biçimde yer alıyorlarsa, onlara bulunduğunuz ülkelerde sınıf mücadelesine etkin bir biçimde katılmaya bakın deriz. Oradaki sınıfın bir parçası olarak hareket edin deriz. Bulunduğunuz ülkenin devrimcileri, ilerici demokrat güçleri kimlerse onlarla birlikte o ülkenin sınıf mücadelesine katılın deriz. Bu genel etkiyi, bu genel yönlendirmeyi yaparız.

Başından itibaren biz bunu yaptık da. 1988 yılında, yani çıkışımızın hemen ardından (ki biz '87 sonunda bir siyasal akım olarak şekillenmeye başladık) çeşitli fabrikalardaki işçi yoldaşlarımızı MLPD'ye gerekli desteği vermeye çağırdık. Ford'daki, Opel'deki, bir dizi başka yerdeki yoldaşlarımızı bu partinin yürüttüğü siyasal çalışmaya destek vermeye çağırdık. Bu destek, onların işlerinde, diyelim ki bildiri dağıtımında, başka bazı etkinliklerde yardımcı olmak biçiminde oluyordu. Ama biz net bir biçimde, bu parti maocu bir partidir, bu parti ile ideolojik birliğimiz yoktur, dolayısıyla biz bu partinin saflarında örgütlü militanlar olarak çalışmanızı da istemeyiz, diye de ekledik. Ve nitekim bizim bu politikamız o zaman uygulandı. Uygulandığı içindir ki biz MLPD'ye tümüyle "farklı" bir hareket olarak görünebildik. MLPD davranışımızı alışılmışın dışında buldu ve bize yakınlık gösterdi. Bilinen bir dönemki ilişkilerimiz gelişti. Bunu onlar istedi, ikili ilişkileri onlar geliştirdi. Biz yalnızca tabanda kendi yoldaşlarımızı böyle bir çabaya yöneltmiştik. Ama bu tutum onlar için alışmadık bir şeydi. O güne kadar Türkiyeli örgütlerde rastlamadıkları bir anlayış ve davranış tarzıydı. Bize büyük bir yakınlık göstermelerine yol açtı. Ama ne oldu? Bizim gösterdiğimiz yakınlığa onların da bir karşılık vermesi gerekiyordu. Biz herhangi bir anlamlı karşılık alamadığımız gibi, garip bir takım sorunlarla da karşılaştık. Tartışmamızı dağıtacağı için bu sorunlara girmiyorum. Neticede bu sorunlar bu parti ile yurtdışı örgütümüzün ilişkilerinde mesafeler yarattı. Maalesef başlangıç döneminde yerleştirmeye çalıştığımız bu yeni anlayış ve tutum da bu ilişkiler süreci içerisinde hırpalandı. Biraz da kendiliğinden, ilişkiler geri bir düzeye indi. Ama biz yine de her zaman gerek YDK üzerinden gerekse tek tek yoldaşları teşvik ederek, bulunduğunuz yerlerde bu insanlarla diyolog kurun, ortak yapılabilecek şeyleri birlikte yapın diyoruz.

Kaldı ki bu yalnızca MLPD için geçerli değil. Bu ülkede başka devrimciler var ise, onlarla da aynı şeyleri yapın diyoruz. Bu öteki ülkeler için de geçerli; aynı şeyi biz Belçika'daki parti için de, Hollanda'daki gruplar için de söylüyoruz. Sorun hiç de bu partilerin ya da grupların marksist-leninist olup olmamaları değildir. Bu partiler, bugünkü koşullarda bu ülkelerde, Marksizm adına hareket eden, onu temsil edip etmemekten bağımsız olarak işçi sınıfı içerisinde iyi kötü etkinlik gösterme yeteneği olan, belli güçleri olan, belli bir organizasyonu olan partilerdir.

Almanya ya da diğer bir ülkedeki mücadeleye yaklaşımımız budur. Bu mücadeleyi biz yürütemeyiz. Bu mücadeleyi ancak ve ancak bu topraklardan, bu toplumlardan çıkmış partiler yürütebilirler. Biz bu mücadele ile dayanışma içinde olabiliriz. Bu mücadeleye destek sunabiliriz. Ve burada etkileme imkanlarına sahip olduğumuz bir kitle bulunduğuna göre, bu kitleyi bu doğrultuda yönlendirebiliriz. Ama hepsi bu kadar. Bu ülkelerdeki sınıflar mücadelesine katılımımız ve katkımız bu sınırları geçemez.

Peki başka bir ülkenin partisi olarak bizim burada yapmak istediğimiz şey nedir? Biz burada kendi devrimimize, kendi devrimci

siyasal mücadelemize, Türkiye'deki mücadeleyi kastediyorum, mümkün mertebe en iyi desteği almaya çalışırız. Bu desteği nasıl alırız? Bu maddi destektir, bu manevi destektir, bu siyasal destektir. Biz etkilediğimiz insanları, Alman işçileri ve devrimcileri ile birlikte mücadeleye yöneltiriz. Ama tam da bu sayede, Alman işçilerinin ve devrimcilerinin ülkemizdeki mücadeleye desteklerini almaya çalışırız. Ama maalesef biz, örneğin MLPD'den böyle bir karşılık göremedik. MLPD ne Türkiye'deki, ne de Kürdistan'daki siyasal mücadeleye ciddi sayılabilecek bir ilgi göstermedi. Arjantin'le, Peru'yla, Filipinler'le ilgili döne döne yazılar yayınlar. Ama Türkiye ile ilgili ciddi bir şey yayınlamaz. Ya da diyelim ki bir Zonguldak eylemi olmuştur, zaten etkili bir işçi eylemidir, bunu vermekle yetinir. Arasıra buradaki bazı mültecilik olayları ile ilgilenir. Biraz yabancı düşmanlığına değinir. Ama Türkiye'deki devrimci siyasal mücadeleyi, devrimci hareketin buradaki yerini, bir takım sorunlarını yansıtmak, propaganda etmek yoluna gitmez. Böyle bir karşılığı biz onlarda göremedik.

Üç boyutlu, üç cepheli bir mücadeleden sözetmiştim. İlk ikisi buradaki sınıf mücadelesi ile ilgilidir dedim. Üçüncüsü ise Türkiye ile ilgilidir. İlk ikisini ortak paydada topluyorum. Buradaki sınıf mücadelesine kendi güçlerimizi yönlendirmek, onları buna teşvik etmek, buradaki sınıfın ve devrimci siyasal mücadelenin bir parçası olarak davranmalarını istemek, genel bir perspektif olarak, yeterince açıklayıcıdır. Ama burada sınıflar mücadelesi devrimci bir çizgiye oturmamışsa, dahası, buradaki mücadeleyi geliştirmeye çalışan anlamlı devrimci partiler yoksa, bizim etkilediğimiz ya da etkileyebileceğimiz kitle bu durumda ne olacaktır? Biz bu kitleyi sahipsiz mi bırakacağız? Bulunduğunuz ülkelerde mücadele edin demek, sorunu çözmüyor. Çünkü mücadele örgütlü verilebiliyor. Sözkonusu olan zaten bizim taraftarlarımızsa eğer, bu sınıf bilinçli işçi ya da devrimci bilince sahip bir insan kitlesi anlamına gelir. Ve böyle bir insan kitlesi de siyasal mücadeleyi ancak örgütlü bir tarzda verebilir. Bu örgütlü mücadele, yani onların bu mücadeleye örgütlü bir tarzda yönlendirilmesi nasıl olacaktır? Bu kritik bir soru ve sorundur. Tekrar ediyorum; marksist-leninist bakışaçısından bunun en doğru biçimi, buradaki komünist sınıf partilerinin bünyesinde yer alabilmektir. Peki böyle partiler yoksa bu iş nasıl olacaktır? İşte bizim yurtdışı örgütlenmesi dediğimiz alta doğru yayılan örgütsel yapı, bu ihtiyaca, kendi çapında ve elbette yalnızca kısmen, yanıt verebilir. Son derece sınırlı olarak ve son derece kısmi olarak.

Bu sınırlılık ve kısmilik objektivitenin getirdiği bir durumdur. Çünkü sınıfın asıl gövdesini eksen alamayan (ki bu temelde Alman işçi sınıfıdır, yani Alman ulusuna mensup işçi sınıfıdır), onun üzerine politika yapamayan bir siyasal akım, işçi sınıfının mücadelesini yönetmek ve yönlendirmek doğrultusunda herhangi bir ciddi iddiada bulunamaz. Bu gerçek yaşamla bağdaşmaz. Ama biz ne yapabiliriz? Kendi militanlarımız aracılığı ile sosyalizmin fikirlerini Alman işçilerine taşıyabiliriz. Genel devrimci siyasal radikalizmimizi onlara aşılamaya çalışabiliriz. Kendi toplumumuzdaki sorunları onlara mal etmeye çabalarız. Her halükarda, bunlar, dıştan, çok çok kenardan etkileme çabalarıdır. Bu etkilemenin sonuç verebilmesinin de ancak buradaki işçilerle birlikte ortak mücadeleye katılmaktan geçtiğini de biliriz. Bu bilinçle bunun gereklerini de yerini getirmeye çalışırız. Ama burada objektif bir sınırlılık var, bunu anlamak gerekiyor. Daha önce konuşan yoldaşlardan biri "biz neden burada parti yaratmayalım?" diye sormuştu. Bu soru dayanaksız bir fantazidir. Hayır, biz böyle bir şeyi istesek de yapamayız. Bu toplumsal yaşamın mantığına aykırıdır. Bu ülkenin partisi, bu toplumun içinden çıkar. Başka ülkelerdeki devrimci çevreleri ya da partileri ideolojik olarak etkileme ile oturup bu ülkelerde bizzat parti yaratmayı birbirine karıştırmamak gerekir.

Bakınız PKK Kürdistan'da o kadar güçlü bir harekettir, büyük bir etkinliği, itibarı ve daha önemlisi maddi olanakları vardır. Ama Türkiye'de yaratmaya çalıştığı parti, güdümlü bir yapay parti olmaktan öteye gidemiyor. Varlık zemini bile kazanamıyor. Bu salt PKK'nın milliyetçi konumundan da gelmiyor. PKK bir başka toprakta kök salmış, kendini bulmuş olabilir. Ama o toprak Türkiye'nin batısındaki toprağa benzemez. Ben milli benzemezliği kast etmiyorum. Kürdistan'da egemen olan küçük-burjuvazidir, köylülüktür. PKK onun ruhunu emmiş, onun devrimci enerjisini açığa çıkarmış, buradan giderek bir

siyasal kuvvet olmuştur. Türkiye'de modern bir sınıf olarak, hiç değilse asgari düzeyde gelişmiş, toplumda yerini bulmuş, dahası, gide gide mücadelede de yerini bulmuş bir sınıfa dayanamayan, o sınıfın bağrından çıkmayan, ruhunu, ilhamını hareket noktasını bu sınıftan almayan herhangi bir parti yaşama gücü bulamaz. PKK'nın "devrimci halk partisi", bütün ilhamını Kürdistan'ın küçük-burjuvazisinden ve köylülüğünden alıyor. Bu sınıfsal zeminde yeşermiş PKK'dan alıyor. O topraktan aldığınız bir fideyi getirip Türkiye'ye aşılamaya kalkarsanız sonuç alamazsınız, ne yapsanız o aşı tutmaz. Nitekim tutmuyor, sonuçları ortadadır.

Ama genel ideolojik etkileme çabası mıdır, başka ülkelerin devrimcilerini ve marksistlerini genel siyasal etkileme çabası mıdır, dıştan etkileme çabası mıdır. Keşke tüm bunları gereğince yapabilsek. Ama MLPD ile bir dönem beraber çalıştık da, üç tane yazımızı çevirip vermek başarısını bile bugüne kadar gösteremedik. En büyük etki, en kolay etki, ideolojik etkidir. En uygun etkileme biçimi de budur. Ama biz bunu bile hala yapamadık. Aslında belki davranışlarımızla onları etkiledik. Onlar bize "EKİM tanıdığımız Türkiyeli hareketlere benzemiyor" da dediler. Bu defalarca söylendi bize. Ama açık ideolojik etkimiz ile birleşmediği sürece, bunun ne kıymeti olabilir ki!

Bunun dışında, başka ülkelerde devrimci sınıf partilerinin gelişip serpilmesini nasıl kolaylaştırabiliriz? Kendi ülkemizdeki devrimci siyasal mücadeleye ileri boyutlar kazandırarak. Mümkün ise mücadeleyi zafere ulaştırarak. İşte bu sarsıntı yaratır o etkiyi. Ekim Devrimi olana kadar batılı marksistler için Bolşevikler Rus sosyal-demokrasisi içerisindeki hiziplerden birisiydi yalnızca. Biraz da ters ve sekter bir hizip sayılıyordu. Bolşevik hareket gerçekliği böyle olmasa da böyle algılanıyordu. Ama Bolşevikler ne zaman ilham kaynağı oldu da batının bütün partilerini bölebildi? Ne zaman ki tarihsel pratik içerisinde kendini kanıtladı, Ekim Devriminin sarsıntısı dalga dalga batıya vurdu, işte ancak o zaman bu mümkün olabildi. Dolayısıyla yoldaşlardan birinin açtığı o tartışma çok anlamlı bir tartışma değil. Dayanaksız bir fantaziden öteye bir değer yoktur.

Sinan yoldaşın söylediği bir şey var. Biz burada propaganda, ajitasyon faaliyeti yürütüyoruz. Peki her propaganda ajitasyon çalışması örgütsel sonuçlara da varmak zorunda olduğuna göre, bu gelişmenin örgütsel boyutu ne olacaktır? Eğer biz genel propaganda, ajitasyon yoluyla yürüttüğümüz etkileme çabası içerisinde bazı Alman devrimcilerini etkiler ve saflarımıza kazanırsak durum ne olacak? Elbette onları örgütleme yoluna gideriz. Onları birer Ekimci yaparız. Ama bu etkinin her zaman çok sınırlı olacağını, çok sınırlı sayıda insanla kalacağını kesinlikle hiçbir zaman unutmamak gerekiyor. Bu sınırlı sayıda insanı da biz örgütlemenin bir yolunu buluruz. Buradaki yurtdışı örgütlenmesinin bir parçası olarak değerlendiririz. Onları Almanya'da bağımsız bir örgütlenmeye yönlendirmek mi, işte bu bizim işimiz olamaz. Biz etkimiz ile onların ideolojik formasyonuna bir katkıda bulunmuşsak eğer, iş bununla kalır. Gerisi artık onlar bu toplumdaki devrimci gelişme için kendileri nasıl bir iddia ve enerji ortaya koyabilirlerse onunla gider, kendi bağımsız insiyatifleri ile, iddiaları ile ne yapabilirlerse o olur ve bu bizden bağımsız olur. Bu bir parça bizim ideolojik etkimizle de olsa, bizden bağımsız bir gelişme olur. Sonuçta bu topraklarda bize ideolojik ve politik olarak yakın bir akımın şekillenmesi olayıdır. Bu şekillenme aslında bizden bağımsızdır. Onu biz yaratamayız; doğacağı vardır da, biz bir parça etkiliyoruzdur onu. Hepsi bu.

Tuncay yoldaşın sorduğu bir soru var. Bu üçlü mücadele alanında EKİM'in siyasal faaliyetinin ağırlık merkezi nedir? diye soruyordu yoldaş. Almanya'daki devrimci sınıf mücadelesini ilerletmek mi? Türkiye'li işçi kitlesinin yabancı olmaktan kaynaklanan özgül sorunlarını eksen alan bir çalışma yürütmek mi? Yoksa buradaki Türkiye'li kitleyi Türkiye'deki sınıf mücadelesi doğrultusunda belli bir biçimde değerlendirmek mi? Faaliyetimizin ağırlık merkezi, ekseni bunlardan hangisi olmalı? Sorulan sorunun kapsamı bunlardan oluşuyor.

Aslında şu ana kadarki anlatımlarımla biraz yanıtlamış olduğumu zannediyorum. Buradaki Türkiye'li işçi kitlesi için (ama dikkat edin örgüt olarak bizim için değil) mücadelenin ağırlık merkezi, buradaki sınıf mücadelesi içinde yerini almaktır. Bu bilinçle hareket edebilmektir. Örgüt olarak bizim konumumuz

ile bu kitlenin durumu aynı değil. Tekrar ediyorum; biz Türkiye'de mücadele yürüten bir örgütüz. Göçmen işçi kitlesi ise buradaki işçi sınıfının bir parçası. Bu kitlenin Türkiye işçi sınıfının bir parçası olmadığını söyledim. Buraya gelmeden önce Türkiye işçi sınıfının işçi ya da işsizlerden oluşan bir parçasıydı belki. Ama ondan koptu ve gelip burada başka bir ülkenin işçi sınıfının bir parçası oldu artık. Dolayısıyla, buradaki sınıf ve bu sınıfın kendine özgü bir parçası üzerine biz genel bir politika yapamayız. Bizim bir kardeş partimiz olsa idi, o hem genel gereklerini ve hem de özgül gereklerini gözeterek gerekli politikayı üretir ve yürütürdü. Bizim yapmamız gereken, Türkiye'deki mücadeleye buradan en iyi desteği alabilmektir. Faaliyetimizin esas amacı budur. Ama bizim etkilediğimiz bir kitle varsa ve bu kitleyi Türkiye'deki sınıf mücadele için de en iyi biçimde seferber etmek, ancak onu burada kendi doğasına uygun bir mücadele içerisinde de yönlendirmekten geçiyorsa, bu durumda biz etkilediğimiz bu kitleyi buradaki mücadeleye yönlendirmek için de üzerimize ne düşüyorsa yaparız. Dikkat ediniz, karmaşıklığı hem çözmeye çalışıyorum, hem de yeniden ona bir düğüm atıyorum. Biz fabrikadaki işçileri bulundukları fabrikalarda sınıf mücadelesine etkin bir biçimde katılmaya yöneltiriz. Bu doğrultuda, etkilediğimiz militan örgütlü güçlerle yapılacak şeyleri de yapmaya çalışırız. Ama bu iktidar eksenli bir mücadele olamayacağı için, biz burada iktidarı hedefleyen bir mücadele yürütemiyeceğimiz için, temelde, çarpıklıklar içeren ve kısmi kalan, kısmi kalmanın sakatlıklarını bizim irademez dışında içeren bir faaliyet tarzı olacaktır. Ben bu faaliyetin çok büyük bir önem taşıdığını, bizim bu faaliyeti mutlaka yürütmemez gerektiğini söylüyorum. Ama bu, bir etkileme çabasıdır bizim için. Bunun ötesinde, bizim militanımız, buradaki sınıfın bir parçası olarak, gelişen sınıf hareketliliği içerisinde kendini bulur, gider gelişen hareketin gelişmişliğinin gerektirdiği yeni sorunların altına omuzlarını sokar. Bu ayrı bir sorundur. Bu durumda ne yapılır? Ben bu soruya şimdi yanıt vermiyorum. Zira bu spekülatif olur. Mücadelenin bu düzeyde gelişip serpildiği, bizim sınıf bilinçli militinlarımızın da içinde anlamlı bir tarzda yer aldığı bir devrimci siyasal gelişmenin yaşanacağı bir dönemde durum ne olur, nasıl olur? Buna şimdiden yanıt vermek hem biraz zor, hem de çok gerekli değil. Ama biz yine de insanlarımıza bu perspektifi, buradaki sınıf mücadelesinin bir parçası olarak davranma perspektifini veririz. Ve elbette, ancak bir yurtdışı örgütlenmesi ile (ki bu bir darlığı, bir başka yere bağımlılığı, bir başka yerin uzantısı olmayı anlatıyor), ancak böyle özel amaçlı bir örgütlenme ile yürütülen bir faaliyetin etkisinin de çok sınırlı kalacağı ve çok büyük ölçüde de ancak Türkiye'li işçiler içerisinde bir yankı bulabileceği gerçeğini de unutmamak gerekiyor. Biz bulunduğumuz ya da ulaşabileceğimiz fabrikalarda ve işletmelerde sınıfın genel kitlesine hitap etmeye çalışırız. Ama yine de bu çalışmanın etkisi hep sınırlı kalacaktır. Bu, Türkiyeli bir örgütken Avrupa'nın şu veya bu ülkesinde faaliyet yürütüyor olmanın getirdiği bir nesnellik.

Ben enternasyonalistim, bulunduğum yerde iktidar mücadelesi yürütürüm diyemezsiniz. Zira bu durumda, bir ideolojik bakışaçısını tutup bugünün maddi gerçeğine dayatmış olursunuz. Oysa henüz kapitalizm var; onun burjuva ulus ve devlet gerçeği var; bu olgunun yarattığı kültürel ve siyasal çitler var; işçi sınıfının da bu nesnel etkenlerin bir parçası olması gerçekliği var, vb. Sosyalist siyasal mücadele muhteva olarak elbetteki enternasyonalisttir, ama bu mücadele tarihin bu aşamasının getirdiği sınırlılıklardan dolayı, ulusal biçimler içerisinde yürür.

Yine de altını çiziyorum. Bu bizim, içinde Türkiye'li göçmen işçi kitleleri de olmak üzere, Alman işçi sınıfına hitap etmemize engel değil. Bu ne anlama geliyor? Diyelim ki bugün sınıfın kazanılmış haklarına topyekün bir saldırı var. Bu saldırıya ilişkin olarak milliyet ayrımı gözetmeksizin buradaki tüm işçi kitlesine seslenmemize aykırı değil. Siyasal faaliyetse, buradaki siyasal yaşamın gündeminde bugün bu var. Sen bunu gözeten bir siyasal çalışma ve yaşamın içinde olmalısın. Ve senin buradaki kitleyi kendi ülkendeki sınıf mücadelesinin sorunlarına doğru bir biçimde çekebilmen de, desteğini doğru bir biçimde alabilmen de, ancak bununla mümkündür. Çünkü sen buradaki Türkiye'li işçi kitlesi içerisinde sınıf bilinci yaratamadığın sürece, onu ya Türk milliyetçisi, ya Türk dincisi, ya Türk sosyal demokratı, ya Kürt milliyetçisi, Kürt ya da Türk Alevisi etkiler ve peşinden sürükler.

Çünkü Türkiye'ye özgü sorunlar üzerine politika yapıyorlar. İşçiler ise bu sorunlara, ilgisiz olmak bir yana, özel bir ilgi duyuyorlar. Bu sınırlar içerisinde, bu zemin üzerindeki bir mücadelede, kısmi başarı sağlasanız bile, bu çarpık bir başarı olur. Bizim küçük-burjuva milliyetçi sınırlılık dediğimiz şeyin bir ifadesi olur. Ama sen sınıf bilincine dayalı bir duyarlılık mı yaratmak istiyorsun? O zaman buradaki işçilerin dikkatini sınıf çelişkilerinden kaynaklanan sorunlara yönelt ki, bunu başarabilesin. O sınıf bakışını, o sınıf duyarlılığını işçi kitlelerinde bir yarattın mı, milliyetçilik de, alevilik de, Kürt milliyetçiliği de önemli bir darbe alır. Bunların etkili olma imkanı zayıflar ya da bir hayli zorlaşır.

Şimdi Tuncay yoldaşın sorusuna yeniden dönüyorum. Bizim EKİM olarak buradaki faaliyetimizin ağırlık merkezi nedir? sorusuna... Biz Türkiyeli bir örgütüz. Doğal olarak burada Türkiye devrimi için en uygun kazanımları yaratmaya çalışırız. EKİM, buradaki güçleri ile bu ülkelerdeki mücadeleye katılır. Burada da enternasyonalist görevlerini yerine getirmeye çalışır, enternasyonal dayanışmada bulunur.

EKİM'in elinde olsa, buradaki taraftarlarının çoğunu Türkiye'de savaştırmak ister. Tamam, burada da sınıflar mücadelesi cephesi var. Ama burada sınıf çelişkileri büyük ölçüde uyur iken, orada, Türkiye'de uyanan, gelişip serpilen, ama yeterli örgütlü güçlerle müdahale de edilemeyen bir sınıf mücadelesi var. Bu durumda ve bu nedenle, öncelik oradadır. Hiç değilse bizim için öncelik oradadır. Hani burada bizden daha ileri bir sınıf mücadelesi var da, biz güçleri böyle bir yerden alıp başka yere aktarıyor değiliz.

Ama yine de, benim sözünü ettiğim şey, ancak ileri düzeyde gelişmiş militanlar için yapılabilir bir tartışmadır. Sıradan emekçiler için böyle bir tartışmanın da, böyle bir çağrının da anlamı yoktur. Yani buradaki işçi kitlelerine böyle bir çağrı yapılamaz. Buraları bırakın, gelin Türkiye'de çalışın, Türkiye'de yaşayın, Türkiye'de mücadele edin denemez. Bu herhangi bir karşılık bulamayacağı gibi, tam bir milliyetçi davranış tarzı da olur. Tersine biz; kapitalizmin girdabı sizi buralara sürüklemiş, gelmişsiniz buradaki işçi sınıfının bir parçası olmuşsunuz; artık sorunlarınız onların sorunları ile, çıkarlarınız onların çıkarları ile bütünleşmiştir; buradaki işçi sınıfının bir parçası olduğunuzun bilincine varın ve onun bir parçası olarak burada mücadele edin, deriz.

Sinan yoldaş propaganda, ajitasyon faaliyetimizin buradaki sınıfın tümünü hedeflemesi gerektiğini söylüyordu. Biz elbette kendi devrimci propaganda ajitasyonumuzu bu çerçevede yürütürüz. Bu çaba sınıfın genelini kucaklasın diyoruz. Geneli derken, elbette, etkin olduğumuz alanlarda milliyet ayrımı gözetmeksizin tüm işçilere hitap etmeyi kastediyoruz. Bu yalnızca on işletmeden de ibaret olabilir, sorun bu değil. Biz bunu elbette böyle yapmak isteriz. Ama işte dil farkı var, kültür farkı var, vurgu farkı var. Dilini bilmiyoruz, duyarlılığını bilmiyoruz. Bugün Türkiye'deki bir fabrika işçisine hitap etmenin inceliklerini tutup bir örgüt konferansında tartışmak zorunda kalabiliyoruz, ki sözkonusu olan bizim kendi işçi sınıfımızdır. Buna rağmen kaba hatalar yaptığımızı, çocuksu hatalar yaptığımızı ve bunun çalışmamızı sık sık zaafa uğrattığını söyleyebiliyoruz. Değil ki bizden 50 yıl, 100 yıl daha ileride olan, farklı bir tarihi, farklı bir dili, farklı bir geleneği ve ruhu olan bir başka ülkenin işçi sınıfını etkilemek... Bütün öteki engeller ve güçlükler bir yana, biz Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin işçilerinin diline bile hakim değiliz. Bunları aşalım, güzel aşalım da, kolay aşılamadığı da bir gerçekliktir herhalde. Aşalım, ben de aşılmasından yanayım. Bunlar aşıldığı ölçüde engeller azalır. Biz bu sınıfla iç içe geçtiğimiz ölçüde, sözünü ettiğimiz engeller elbetteki azalır. Bu da bu yönü ile değerlendirilmesi gereken yeni bir durum çıkarır bizim önümüze. O zaman biraz daha değişik bir gözle bakmak yoluna gideriz. Ama bu genel bakışaçısından hareketle güncel durum için çıkarılan bazı sonuçlar hiç de gerçekçi olmuyor. Elbette bu genel bakışaçısı kaybedilmemelidir. Buradaki militanlarımız muhakkakki marksist bir bakışaçısı ile eğitilmelidir. Ama bu genel bakışaçısının bugünkü durumda nelere yetebileceği, nelere uygun düşebileceği konusunda da belli gerçekçilikle hareket etmek zorundayız. Yoksa yaşamdan kopar, politikadan kopar, bir şey yapmak imkanından koparız. Kendi başına taraftarlarımıza, gidin buradaki mücadele içerisinde yer alın, gerekirse örgütlenmeyi de siz yaratın diyebiliriz. Ama aslında böyle yapmakla, o insanları örgütsüzlüğe, gide gide mücadelenin dışına düşmeye yöneltmiş oluruz...

Küçük-burjuva yaşamdan devrimci yaşama...

Ancak örgütlü yaşamla ayakta kalınır

Her bireyin devrimcileşme süreci, devrimciliği bir yaşam tarzı haline getirmesi, dünyaya ve yaşama proleter bir bakışaçısıyla bakabilmesi, önüne belli hedefler koyabilmesi bir emeğin ve bir sürecin ürünüdür. Verilen bu emekte, bireyin sorunlarını, zaaflarını, korkularını, kısaca kendini aşma doğrultusundaki göstereceği çaba ve yöntem sorunu çok önemlidir. Bir diğer önemli nokta ise, bireyin devrimci bir örgütle tanışmış olduğu sürece değin yaşamış olduğu süreç dilimidir. Şu açık bir şeydir ki, burjuva düzen bireye güzelliğin, insan sevgisinin, özgürlüğün, yaşama sevincinin dışında herşeyi vermek için adeta ısrar eder. Bunu aşmak zorlu bir uğraşı gerektirir.

Ancak şu bilinmelidir ki, verilen emeğin, gösterilen çabanın sonucunda son sözü bireyin kendisi söyler. Kalmak ya da gitmek... Her türlü baskıya, sömürüye, çürümüşlüğe, pisliğe dur demek için devrim saflarında yer alarak onurlu bir mücadeleyi yani devrimciliği seçmek, ya düzenin pisliğine teslim olmak. İleriye çıkmanın da geriye düşmenin de sınırları yok.

Bugün EKİM saflarında mücadele etmeyi hedeflemiş bir devrimci olarak kalmak ya da gitmek ayrımında verdiğim karar uzun ve bunalımlı bir sürece yayıldı.

Devrimci kitaplarla, romanlarla uzun yıllar önce tanışmıştım. Okuduklarımın etkisiyle yaşadığım sorunların bu düzenden kaynaklandığını tam ve net kesin hatlarıyla olmasa da koyabilmiştim. Çok genç yaşlarda devrimci örgütlerle tanıştım. Çok kısa bir süre sonra tatsız ve geriye düşürücü sorunlar yaşadım. Bu sorunları çözebilecek ne yeterli bir bilince, ne de ideolojik donanıma sahiptim. Bu geriye düşüşün ardından Sovyetler Birliği'nin çökmesi, Doğu Avrupa ülkelerinin emperyalizme teslimiyeti ve bir türlü çözemediğim bir sorun olarak Türk solunun neden her on yılda bir darbe yiyip yerle bir ediliyor olması beni tam bir çıkmaza, sosyalizm davasına, devrime ve devrimci örgütlere olan inancımı yitirmeye doğru sürüklemişti.

Bu geriye düşüşün ardından son derece bireysel, egoist, sorunlu, monoton, karma karışık yaşama doğru sürüklendim. En güzel alışkanlığım olan okuma, araştırma, sorma, sorgulama alışkanlığımı süreç içinde kaybettim. Artık devrimci yaşam tarzı yerini küçük-burjuva yaşam tarzına bırakmaya başlamıştı. Süreç hızla ilerliyor, ben bu süreç içerisinde yaşanan toplumsal olaylara nereden bakmam gerektiğini, nasıl bakmam gerektiğini bilemiyordum. Çünkü artık sınıfsal değil, kendi küçük-burjuva bakışaçımla bakıyordum. Ancak bu bakışaçısını da kendime yediremiyordum. En azından kendime karşı dürüsttüm. Bu süreç içinde yaşadığım dostluk ve bireysel ilişkiler tam anlamıyla beni çökertmişti. Artık politik değil son derece sorunlu, yaşamdan bir beklentisi olmayan, dönüşme ve dönüştürme yeteneğini, insan sevgisini kaybetmiş, daha da önemlisi kendisinee olan güvenini yitirmiş bir insandım. Herşeyin altında eziliyordum. Yaşam ve yaşananlar beni sıkıyordu.

Artık, "ben neyim, kimim, niye yaşıyorum?" sorularını soruyor, bu kadar çirkinliğin arasında tek tatmin edici ve güzel bir cevap bulamıyordum, bir tek devrimciliğin dışında. İdeolojik-politik çözümsüzlüğüm, örgütsel yapılara güvensizliğim, eleştirel yaklaşımlarım yanında, yaşamı, canlılığı, geleceği ve gelecek güzel günleri yine de devrimciler temsil ediyorlardı. Onlar herşeye rağmen yaşıyor ve savaşıyorlardı. Ben ise artık ölüyor ve kokuşmaya başlıyordum. Bu düzen beni teslim almıştı. Yeniden ayağa kalkmam gerektiğini, bu teslimiyete daha fazla dayanamayacağımı biliyor, ancak buna cesaret edemiyordum. EKİM ile tanışmam, yavaş yavaş adımlar atmam, beraberinde de bütün bu sorunları gündemime getirmişti. Bu bir hayli zorlu ve yorucu bir süreç oldu benim için. Bu sürece kendime ve yoldaşlarıma karşı açık ve dürüst davranarak başladım. Hiçbir konuda

kendime güvenmiyor, sorunlarımı nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Yoldaşlarımın da yardımıyla sorunlarıma yöntemsel bakmaya ve birer birer çözmeye başladım. Bu süreç içinde sürekli olarak gel-gitler yaşadım. Ama artık gideceğim yerin de ve geldiğim yerin de neresi olduğunu çok iyi biliyor, ileriye çıkmaktan başka bir çıkar yolum olmadığını görüyordum. Bir yoldaşın dediği gibi, "nerede ışık görüyorsan oraya doğru ilerle"!

Bu süreç içinde yeniden dirilip canlandım, kendime güvenmeye başladım. Artık ne ailemin benden beklentileri (onlara göre iyi bir mesleğim ve iyi bir geleceğim vardı), ne küçük-burjuva kokuşmuş çevremin değer yargıları vardı. Aksine kendimle birlikte onları da dönüştürmeye, birer çevre ilişkisi haline getirmeye çaba gösterdim.

Bu sorunlu süreç içerisinde hiçbir politik-pratik faaliyetten geri durmadım. Çünkü herşey bir bütündü ve pratik faaliyetten geri durmak bir kaçış olacaktı. Sorunlarımı kendi içinde uğraşarak değil devrimci bir pratiğin içinde aşabilirdim. Nitekim çıktığım her pratik faaliyette bir iş yapmış olmanın sevincini ve coşkusunu yaşıyordum.

Proleter bir bakışaçısına sahip olmak, sınıf intiharını gerçekleştirmek konusunda doğal olarak zorlandım. Çünkü kendi sınıfımın değer yargılarını, alışkanlıklarını, zaaflarını atmak, bir sınıf devrimcisi olmak düşündüğüm kadar kolay değildi. Ancak bir fabrikaya girip işçi olarak çalışmam, sömürüyü, kişiliksizleştirmeyi doğrudan yaşamam bu süreci hızlandırmıştı. Şu gerçeği tüm açıklığıyla yaşamıştım; "Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok!" Fabrika yaşamı işçi sınıfını tanımamı ve sınıfı intiharını yapmamı kolaylaştırmıştı. Artık onları tanımadan onlar adına konuşan biri değil bizzat onlardan biri olmamı sağlamıştı.

Özgürleşebilmem, kendimle bir bütün olabilmem, yaşam karşısında sağlam duruşum, ancak ve ancak örgütlü bir yaşamla mümkün olabildi. Zaaflarımı ve sorunlarımı yoldaşlarımın gösterdiği yol ve yöntemlerle, ideolojik-politik sorunlarımı örgütümün sağlam ideolojisiyle aşabildim. Sonuç olarak yoldaşlarıma sarsılmaz bir güveni, örgütüme bağlılığı kazandım.

Tarihte son sözü direnenler söylermiş. Direndim ve son sözü ben söyledim. Ve ekliyorum; bir gün oların bu kokuşmuş, her yanından pislik akan iğrenç düzenlerini başlarına yıkıncaya kadar, daha hırslı, daha militan mücadeleye devam. Ta ki son sözü biz, yani Türkiye proletaryası söyleyinceye kadar...

S. A.

Bir fabrika çalışması...

Büyük bir tekstil işletmesinde çalışan bir sempatizan yoldaşla başlattığımız faaliyetimiz anlamlı bir mesafe kaydetti. Bugün 7 kişilik bir işyeri komitesi kurulmuş durumda. Komite devrimci müdahaleye açık ileri işçilerden oluşuyor. Tekstil broşürü ile İl Örgütü'nün cezaevlerine ilişkin bildirisini çoğaltarak elden dağıttılar. Tüm bunlar 1,5 aylık bir faaliyetin ürünü.

Fabrikada alttan alta biriken bir tepki ve hoşnutsuzluk var. Mücadele dinamikleri sendikal örgütlülüğe dönüşebilme niteliği taşıyor. Fabrikanın değişik bölümlerinde çok sayıda çevre ilişkileri oluşturulmuş durumda. Fabrikada işten atılma ve yapılacak zamlardan dolayı bir kaynaşma yaşanıyor. En son olarak komite tarafından kaleme alınan bildiri büyük bir ilgi gördü. İşçiler bildiriyi çok sıcak karşıladılar ve aralarında tartıştılar. Bildirileri okumayan arkadaşlarına götürerek birlikte okudular. Şu anda bir işçi dahi atıldığında üretimi durdurmak kararı almış bulunuyorlar.

Bildiri üzerine işveren cephesinde ise fırtına koptu. Bunu yapan işçileri bulup doğduklarına pişman edecekleri tehditleri savurdular. İşçiler tek tek sorguya çekildi. Muhtemel bir sorgulama karşısında nasıl davranmaları ve dağıtım esnasında nelere dikkat etmeleri gerektiğini işçilerle önceden konuşmuştuk.

İki gün sonra işveren tek tek işçilere farklı oranlarda zam yapma yoluna gitti. Böylece işçileri bölmeyi hesaplıyordu. Bu ise işçilerde büyük bir öfkeye yolaçtı. Komite şu anda bu tepkileri işverene yönelterek bir mücadele hattı örebilme çabası içinde.

Sendikal örgütlülük talebini hareket noktası olarak kullanarak bir sınıf tavrı geliştirme perspektifiyle hareket ediyoruz. Bu fabrikanın yanısıra diğer çevre fabrikaları da harekete geçirerek bu işkolunda bölgesel bir direniş hattı geliştirmeyi hedefliyoruz.

Ekimci Tekstil İşçileri/İzmir

Basına ve kamuoyuna açıklama

Düzgün Zengin aramızda!

14 Ağustos 1996 günü İzmir'de misafir olarak kaldığı ev basılan ve kendisinden günlerce haber alınamayan Düzgün Zengin yoldaş 30 Ağustos tarihinden itibaren yeniden aramızda. Durumu günlerce ilerici basında ve kamuoyunda "yeni bir kayıp mı?" endişesine yol açan Düzgün Zengin ile ilgili gelişmeler aşağıdaki gibidir.

Düzgün Zengin'in misafir olarak kaldığı ev 14 Ağustos 1996 günü İzmir polisi tarafından basıldı. Evdeki herkes gözaltına alındı ve işkenceli sorguya tabi tutuldu. Operasyon İzmir'de olduğu ve gözaltına alınan insanlar İzmir'de ikamet ettikleri halde, Kocaeli polisine devredildiler. Bunun tek nedeni Düzgün Zengin olabilirdi. Zira Kocaeli Emniyetine bağlı Gebze polisi Düzgün Zengin'i öldürmek kastıyla aramaktaydı. Oysa gerek İzmir polisi gerekse Kocaeli polisi Düzgün Zengin'in gözaltına alınanlar arasında bulunmadığını söylüyor, operasyon esnasında son anda firar ettiğini belirtiyordu.

Düzgün Zengin'in kaldığı ev basılmıştı. Beraber kaldığı insanlar gözaltındaydı ve Düzgün Zengin'in arandığı kentte gönderilmişlerdi. Fakat Düzgün Zengin ortada yoktu. Bugüne kadar onlarca insanı gözaltında katlederek kaybettiren polisin açıklamaları ise her türlü kuşkuyu davet edecek nitelikteydi.. Polis Düzgün Zengin'in son anda firar ettiğini bildiriyordu. Operasyonun sıraladığımız özellikleri ve polisin kuşku verici açıklamaları, "yeni bir kayıp mı?" endişesine haklı olarak yol açtı. Aradan geçen günlere rağmen Düzgün Zengin'den herhangi bir haberin alınamaması bu endişeleri daha da güçlendirdi.

Fakat 30 Ağustos'tan itibaren Düzgün Zengin'in yoldaşlarıyla yeniden ilişkiye geçmesi durumu açıklığa kavuşturdu. Yoldaşımız operasyondan bir rastlantı sonucu kurtulmuştu. Polisin kendisini intikamcı bir kinle ve öldürmek üzere aradığını bildiği için de özel bir hassasiyetle hareket etmiş, kayıp sanıldığı günlerde izini kaybettirmek uğraşı içinde olmuştur. İlerici kamuoyunun "yeni bir kayıp mı?" endişesini ve buna ilişkin girişimleri günlük ilerici basından öğrenince de, yoldaşlarıyla bağ kurmak için özel bir gayret sarfetmiş, fakat bu ancak 30 Ağustos günü gerçekleşebilmiştir. Yoldaşımızın güvenliği için gerekli tedbirleri almak üzere gerekli zamanı kazanmak kaygısıyla örgütümüzün bu açıklaması bilinçli olarak bir süre geciktirilmiştir. Bununla birlikte, bahsi geçen 30 Ağustos tarihinden itibaren de kayıp iddiası bir daha tekrarlanmamıştır. Faşist rejimin resmi cinayet şebekelerinin Düzgün Zengin olayının bu seyrini bugüne kadar sayısız olayla kanıtlanmış kendi kanlı icraatlarını örtmenin bir malzemesi olarak kullanamamaları için bu hususun kamuoyunca bilinmesi önem taşımaktadır.

Düzgün Zengin yoldaşın bulunmuş olması elbette sevindiricidir. Fakat sorun bitmiş değildir. Gebze polisi mahalli basında Düzgün Zengin'i "tetikçi" ilan etmiş ve kaldığı evden gözaltına alınan insanlara da açık açık, "onu bulduğumuz yerde derhal öldüreceğiz", demiştir. Bu, yoldaşımızın yaşamının açık bir tehdit altında olduğunun bir ifadesidir.

Düzgün Zengin'in başına gelecek herhangi bir olaydan faşist rejim, onun polis yaftası taşıyan cinayet şebekeleri sorumlu olacaklardır.

İlerici basına ve kamuoyuna Düzgün Zengin olayında gösterdiği hassasiyetten dolayı teşekkür ediyor, faşist devlet terörüne, onun yaygın bir biçimi olan yargısız infazlara ve gözaltında kaybettirmelere karşı bu hassasiyetini ve mücadelesini güçlendirerek sürdürmeye çağırıyoruz.

EKİM Yurtdışı Temsilciliği
5 Eylül 1996

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Zorunlu tasarruf fonu gaspediliyor

Sermaye devleti borç-faiz kıskacı altındadır. Her geçen gün artan bütçe açıklarıyla ve kirli savaşın ortaya çıkardığı yüklü silah ve cephane faturaları ile ekonomik alanda büyük bir çözümsüzlük yaşamaktadır. Bütün bu harcamaları finanse etmek için ihtiyaç duyduğu mali kaynağa en kısa ve en kolay yoldan ulaşmak için, işçi ve emekçilerin ücret ve gelirlerine göz dikmiştir. Bunun son örneği; zorunlu tasarruf fonunda biriken 400 trilyon liralık paranın gaspedilmesidir.

1 Nisan '88'de başlayan "çalışanların tasarruflarını teşvik" uygulaması, büyüyen bütçe açıklarının "düşük maliyetlerle azaltılması" girişiminin bir ürünüydü. Ekonomik sıkıntı altında inleyen işçi ve emekçilerin ücretlerinden yapılan bu zorunlu kesintiler, sermaye devletinin hesapsız harcamalarını finanse etmede kullanıldı. Ücretler üzerindeki zorunlu tasarruf, çalışmasının karşılığı olarak işçilerin aldığı paranın kanun zoruyla gasp edilmesinden başka bir şey değildi. Kesintilere verileceği söylenen faiz oranları yıllık enflasyon oranının ve yıllık cari faiz oranının çok altında tutulmuştu. Bu uygulamaya karşı açılan davalar "kriz dönemlerinde devletin vatandaşlardan fedakarlık yapmasını istemesinin yasal olduğu" gerekçeleri ile reddedilmişti. Sermaye devletinin sığındığı yasa ve hukuk kurallarının neye hizmet ettiği de bu vesileyle bir kez daha gözler önüne serilmişti.

Refahyol hükümetinin açıkladığı kaynak paketinde nereden geldiği açıklanamayan 400 trilyonun zorunlu tasarruf fonunda biriken 400 trilyon olduğu son gelişmelerle açığa çıktı. Bu ödemenin 10 yıla yayılacağı ve bu uygulamanın kaldırılacağı belirtildi. Böylece iktidar bu fonu tasfiye ederken bile gaspetmekten çekinmeyeceği açıkça ilan ediyor.

E. Selim/İstanbul

Sürece yüklenmeliyiz

B. Meral, R. Budak ve N. Çelik gibi kaşarlanmış sendika bürokratları geçtiğimiz haftalarda Sabancı Center'de burjuva temsilcileriyle bir toplantı gerçekleştirdiler. İşçi sınıfının sırtında boza pişiren bu hainler, sermayedarlarla kadeh tokuşturmanın zamanlamasını iyi yaptılar. Kamuoyunun dikkatinin zindan direnişleri üzerinde yoğunlaşmasını fırsat bildiler.

Hain sendika ağalarının ihaneti artık gün gibi açıktır. Onlar gizli perdelerarkasında hareket etmek gereği bile duymuyorlar. Sınıf savaşımının iyice keskinleşeceği önümüzdeki süreçte, sendikalar da dahil işçi sınıfının olduğu bütün alanlara var gücümüzle yüklenmeliyiz. Sendikal çalışmaya gereken önemi vermeliyiz. Sendika ağalarının etkinliğini kırmak için yoğun bir çaba harcamalıyız. Fabrikalarda sağlayacağımız devrimci eylem birlikleriyle sendika temsilciliklerini ele geçirmek önem taşımaktadır. Gerek işyeri temsilciliği, gerek bölge temsilciliği önümüzdeki süreçte önem kazanacaktır. Birçok eylemde birlik olunmadığı için yenilgi de beraberinden gelmektedir. Bu da işçi ve emekçilerin arasında moral ve güven bunalımına yolaçmaktadır. Dolayısıyla diğer devrimci çevrelerle bir bütün olarak hareket etmek önem taşımaktadır. Önümüzdeki süreçte eğer bazı alanlarda bir çıkış yapılabilirse, gerisini getirmek daha kolay olacaktır.

Başta komünistler olmak üzere bütün devrimci ilerici öncü işçilere büyük görevler düşmektedir. Sürecin kazanılması için bazı alanlarda yoğunlaşılabilir ve buralardan bir çıkış yapılabilirse, bu önemli bir kazanım olacaktır. Tüm işçi sınıfının dikkati buralara yönelecektir. Sürece yüklenmenin tam zamanıdır. Fabrika ağırlıklı bir yüklenme oldukça kazanımlı olacaktır.. Toplusözleşmelerin gündemde olduğu şu günlerde bunun zemini fazlasıyla vardır.

Hiç vakit geçirmeden işe başlamalı, önümüzdeki süreci doğru bir biçimde tahlil ederek hareket etmeliyiz. Burada öncelikle proletaryanın öncü partisini yaratma aşamasında olan biz komünistlere sorumluluk düşmektedir. Üstümüze düşen görev ve sorumlulukları yerine getirdiğimiz oranda süreci kazanacağız.

Ekimci bir tutsak/Çankırı Cezaevi

Mahalli Bildirilerden...

Kurtuluş yok tek başına!
Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Çolakoğlu Metalurji İşçileri;

Korkunun ecele faydası yoktur. Korktukça sermaye düzeni ve faşist devleti saldırılarını daha da azgınlaştırıyor. Sustuk, özelleştirme saldırısını başlattılar. KİT'ler özelleştirilerek binlerce sınıf kardeşimiz sokağa atıldı. SSK batırıldı, tasfiye ediliyor. Mezarda Emeklilik Yasa Tasarısı artık kanunlaşıyor. Eğitim, sağlık gibi herkese parasız ve eşit sunulması gereken hizmetlerden mahrum bırakılıyoruz.

Kapitalizm, yani patronların düzeni bir bataklıktır. Çolakoğlu da bu bataklıktan beslenen bir sivrisinektir. Sivrisinekleri, yani burjuvaziyi devletiyle birlikte ortadan kaldırmanın tek yolu bu bataklığı kurutmaktır. Yasadışı devrimci sınıf partimizi yaratarak, kendi silahlı devrimimizi gerçekleştirip tüm ezilenleri bu asalaklardan kurtarabiliriz. Ekonomik/sendikal alanda günlük yaşamımızı ne kadar düzeltmeye çalışırsak çalışalım, hangi yüksek ücreti alırsak alalım, bunun bütünüyle kalıcı bir çözüm olmadığını anlamak zorundayız. Bu düzenin çarkları "kâr, daha fazla kâr!" için dönüyor. Kaşıkla verip kepçeyle almak Çolakoğullarının temel anlayışıdır.

Ekimci işçiler imzalı bildiriden...

Son sözü direnenler söyler!

Eureteks İşçileri;

Bütün hepimizin sorunları aynıdır ve çıkarlarımız ortaktır. Yakın dönemde sömürü koşullarına karşı Ten işçileri de direniş yolunu seçmişti. Birbuçuk aydır direnen Ten işçilerine sahip çıkmak kendimize sahip çıkmak anlamına geliyordu. Bu tavrı siz direniş bayrağını açarak sergilediniz. Kapitalistlere karşı açılan her direniş bayrağı onlar tarafında korku ve paniğe yol açıyor. Üzerimize askerlerini, polislerini salıyorlar. Bu korku bizim örgütlü gücümüzden gelen korkudur. Biliyorlar ki, bu dünyada bütün güzellikleri yaratan biz işçileriz. Öfkelendiğimizde onları sırça saraylarından atıp düzenlerine son vereceğimizi biliyorlar. Bu yüzden ortaya çıkan her direnişte onları karabasanlar basıyor ve bütün çirkinlikleriyle saldırıyorlar. Öyleyse biz bütün sınıf kardeşlerimizle birleşmeli, saflarımızı örmeliyiz. Zafere giden biricik yol budur.

Ekimci Tekstil İşçileri imzalı bildiriden...

Barış için mücadele kapitalizme karşı savaş demektir!

Kapitalizmin barbarlık içinde çöküş olduğunu kanıtlayan bu kanlı tablonun karşısına soyut bir barış propagandası ile çıkılamaz.. Savaş soyut olmadığı gibi barış mücadelesi de soyut olamaz. Aksine barış için mücadele insanlığın eşit ve özgürce yaşaması doğrultusunda proletaryanın verdiği sınıf kavgası ile birleşmelidir. Barış için mücadele, kapitalizme karşı savaş anlamına gelmektedir! Bunu yadsıyan pasifizm (barışçılık) ikiyüzlülüktür, sahtekarlıktır. Öyle ki bugün ABD ve BM kanlı bir şekilde gerçekleştirdiği müdahalelerini barış adı altında "Barış Gücü" görüntüsüyle gerçekleştirmektedir. Barış kavramı eski Yugoslavya, Azarbeycan, Çeçenistan vb. yerlerde kirli ve haksız bir tarzda kışkırtılan savaşlar sayesinde, kârlı bir şekilde sürdürülen savaş ticaretinin örtüsü olabilmektedir.

Kapitalizmi hedef almayan bir barış hareketi etkisiz ve başarısız kalmaya mahkumdur. Proletaryanın verdiği toplumsal eşitlik ve özgürlük mücadelesi ile buluşamayan, onun bir parçası olamayan barış mücadelesi düşmanın kendisi ile değil gölgesi ile savaşmaya benzemektedir. Oysa düşman ortadadır! Yeter ki onu kalbinden vurmayı bilelim. İnsanlığı gerçek barışa götürecek ikinci bir çıkış yolu yoktur.

EKİM-YDK imzalı bildiriden...

aldatmacalarını ve kapitalist yönetim süresince bütün toprak ilhaklarının gerçekten kötülenmesine dayanan, yani istisnasız bütün sömürgelerin kurtuluşuna, istisnasız bütün ezilen, zola ilhak edilen ya da bağımlı duruma getirilen azınlıkların özgürlüğe kavuşturulmasına dayanan, gerçekten demokratik ve sürekli bir barışın kurulamayacağı, bunlar oldukça da savaşın daha çetin ve uzun süreli olacağı ortaya çıkacaktır.

Ancak, eğer devlet iktidarı, bugünkü savaşan ülkelerde, yani hem Rusya'da, hem Avrupa'da, kapitalist ilişkileri ve çıkarları tümüyle ortadan kaldırmaya gerçekten yetenekli devrimci İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetlerinin eline geçtiği zaman, savaşan ülkelerin işçileri birbirlerine güvenebilir ve dünyanın *bütün* uluslarını ve azınlıklarını gerçekten özgürlüğe kavuşturacak demokratik bir barış temeline dayanarak savaşı hızla sona erdirebilirler.

Kardeşler, askerler!

Bunu çabuklaştırmak, bu sonuca ulaşmak için elimizden gelen herşeyi yapalım. Özveriden korkmayalım; işçi devrimi için yapılacak her özveri, savaş için yapılandan daha az acıdır. Devrimin her utkun adımı, yüzbinlerce, milyonlarca insanı ölümden, mahvolmaktan ve açlıktan kurtaracaktır.

Kulübeler barış, saraylara savaş! Bütün ülkelerin işçilerine barış! Bütün ülkelerin devrimci işçilerinin kardeşçe birliği! Yaşasın sosyalizm!

4 Mayıs 1917

Sosyalizm ve Savaş
Sol Yayınları, 5. Baskı,
s.119-122

Sosyalistlerin savaşa karşı tutumları

Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemişlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleri ile anarşistlerden farklıdır. Her şeyden önce, biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşımları arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz. Biz marksistler, hem pasifistlerden, hem anarşistlerden, her savaşın ayrı ayrı, Marx'ın diyalektik materyalizmi görüş açısından, tarihsel bir incelenmesi yapılması gerektiğini kabul ederiz. Her savaşta kaçınılmaz bir biçimde olagelen dehşete, zulme, sefalete ve işkenceye karşın, tarihte ilerici nitelikte pek çok savaş vardır; bu savaşlar (örneğin mutlakiyet ya da kölelik gibi) çok kötü ve gerici kurumların yıkılmasına ya da (Türkiye ve Rusya'da olduğu gibi) Avrupa'da en barbar despotlukların ortadan kalkmasına yardım ederek, insanlığın gelişmesine hizmet etmişlerdir. Bunun için, bugünkü savaşın da tek başına tarihsel özelliklerini incelemek zorunluluğu vardır. (*Sosyalizm ve Savaş*, s.11-12)

***

Bugünkü savaşta, gerek "kendi" hükümetinin zaferini savunmak, gerek "ne zafer, ne yenilgi" sloganını savunmak, sosyal-şovenizm görüşünden kaynaklanır. Gerici bir savaşta, devrimci bir sınıf, hükümetinin yenilmesini istemekten başka bir şey yapamayacağı gibi, hükümetin askeri başarısızlıkları ile onu devirme olanaklarının arttığını görmemezlik de edemez. Hükümetlerin başlattığı bir savaşın ancak hükümetler arasında bir savaş olarak biteceğine inanan ve bunun böyle olmasını isteyen bir burjuva, bütün hasım ülkelerin sosyalistlerinin, "kendi" hükümetlerinin yenilmesini istemelerini ve bunu söylemelerini "gülünç" ve "saçma" bulur. Tersine, bu tür bir söz, sınıf bilincine varmış her işçinin beslediği düşünceyi doğrular, ve bizim, bu emperyalist savaşı bir iç savaş durumuna çevirme çabalarımız ile aynı doğrultuda olur.

İngiliz, Alman ve Rus sosyalistlerinin bir bölümünün yürüttüğü ciddi savaş aleyhtarı propaganda, kuşku yok ki, bu hükümetlerin "askeri gücünü zayıflatmıştır" ve bu eylem, sosyalistlerin lehine bir nottur. Sosyalistler, yığınlara, kurtulmaları için tek çıkar yolun "kendi hükümetlerini" devirmek olduğunu, ve bu amaçla, hükümetlerinin bu savaşta içine düştükleri güçlüklerden yararlanmaları gerektiğini anlatmalıdırlar. (*Sosyalizm ve Savaş*, s.29)

Savaşan bütün ülkelerin askerlerine çağrı

Kulübelere barış, saraylara savaş!

V. İ. LENİN

Kardeşler, askerler!

Milyonlarca yaşama malolan, milyonlarca insanı sakat bırakan, büyük sefalete, yıkıma ve açlığa yolaçan bu korkunç savaş hepimizi perişan etti.

Ve gitgide daha fazla insan kendi kendilerine sormaya başladılar: Bu savaşı başlatan ne? Niçin savaşılıyor?

Savaşın yükünü omuzlarında taşıyan biz işçiler ve köylülere, bu savaşın, kapitalist çıkarlar için, üretilen mallara, fabrika sahiplerine ve bankerlere pazar bulmak için, zayıf ulusları yağma etmek için, bütün ülkelerin kapitalistlerince başlattığı ve sürdürüldüğü her gün biraz daha açık hale geliyor. Bu ülkeler, sömürgeleri bölüşüyor, Balkanlarda ve Türkiye'de topraklar elde ediyor, ve bunun için Avrupa halkları mahvoluyor, bizler ölüyoruz; ailelerimizin yıkımına, sefaletine, ölümüne tanık oluyoruz.

Bütün ülkelerde kapitalist sınıflar, savaş sözleşmelerinden ve ikmal işlerinden, ilhak edilmiş ülkelerde elde edilen ayrıcalıklardan ve mal fiyatlarının artmasından başdöndürücü ve rezilcesine kârlar elde ediyorlar. Kapitalist sınıf, daha yıllarca önce savaş borçları diye verilen milyonlar üzerinden aldığı yüksek faizlerle, bütün uluslara salmada bulunmuştur. Ve biz işçiler ve köylüler, bütün bunlara sabırla dayanmak, sefil olmak, perişan olmak ve ölüme katlanmak zorundayız; çeşitli ülkelerin işçileri birbirlerini kırarak, birbirlerinden nefret ederek, bizi ezenleri, kapitalistleri, güçlendirmek zorundayız.

Bu boyunduruğu hiç ses çıkarmadan taşıyacak, kapitalist sınıflar arasındaki savaşın yükünü çekip gidecek miyiz? Kendi ulusal hükümetlerimizin, kendi ulusal burjuvazimizin saflarında yer alarak ve böylece bütün ülkelerin, bütün dünyanın işçilerinin uluslararası birliğini parçalayarak, bu savaşın sürüp gitmesine göz yumacak mıyız?

Hayır işçi kardeşler, gözlerimizi açmanın, yazgımızı kendi ellerimize almanın zamanıdır artık. Bütün ülkelerde, halkı savaşa sürükleyen kapitalist sınıfa karşı öfke büyümekte, yayılmakta, güçlenmektedir. Yalnızca Almanya'da değil, savaştan önce en özgür ülkelerden biri diye tanınan İngiltere'de bile işçi sınıfının yüzlerce gerçek dostu ve temsilcisi, savaşa ve kapitalistlere karşı gerçekleri söyledi diye, hapishanelerde acı çekiyorlar. Rusya'daki devrim, ilk devrimin ancak ilk adımıdır; bunu başka devrimler izlemelidir ve izleyecektir de.

Rusya'daki yeni hükümet de -bu hükümet tıpkı Wilhelm II gibi taçlı bir eşkiya olan Nikola II'yi tahtan indirmiştir- kapitalistlerin bir hükümetidir. O da, Almanya, İngiltere ve öteki ülkelerin kapitalistleri gibi, aynı yağmacı ve emperyalist bir savaşı sürdürmektedir. Nikola II'nin İngiltere, Fransa ve öteki ülkelerin kapitalistleriyle yaptığı gizli soygun antlaşmalarını devam ettirmekte, ve tıpkı Alman hükümetinin Avusturya, Bulgaristan ve başkalarıyla yaptığı gizli ve soyguncu antlaşmaları yayınlamaması gibi, o da bu antlaşmaları yayınlamaya yanaşmamaktadır.

20 Nisan'da Rus geçici hükümeti bir nota yayınladı ve çarın yaptığı eski yağmacı antlaşmaları tanıdığını bildirerek savaşı zaferle bitirene kadar sürdürmeye hazır olduğunu ilân etti, böylece de şimdiye kadar ona güvenen ve onu destekleyenleri bile kızdırdı ve kırdı.

Ne var ki, kapitalist hükümetten ayrı olarak Rus devrimi, işçilerin ve köylülerin çoğunluğunu temsil eden devrimci örgütleri, yani Petrograd'da, Rusya'nın bir çok kentlerinde İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetlerini yarattı. Rusya'da askerlerin çoğu ve bazı işçiler -Almanya'daki pek çok asker ve işçi gibi - kapitalistlerin hükümetine ve onların toprak ilhakları yapılmaksızın barış yapılacağına, bunun bir savunma savaşı olduğuna ilişkin boş ve yalancı sözlerine hiç de akla-uygun olmayan bir güveni sürdürmektedirler.

Ama kapitalistlerin tersine, işçilerin de, yoksul köylülerin de, ne toprak ilhaklarında, ne de kapitalistlerin kârlarını korumada bir çıkarları vardır. Ve bu yüzden, her geçen gün ve kapitalist hükümetlerin attığı her adım, hem Rusya'da, hem Almanya'da kapitalistlerin

(Devamı s.23'te)